

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 037_3PLE23

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern/

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic

302-00183/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera, que espero que s'incorpori d'aquí a una estona en el Ple.

Bé, recuperant una mica el fil de l'anterior interpel·lació que li vam fer a la consellera Paneque, fèiem una radiografia prou clara de l'estat del servei ferroviari al nostre país i per tant, una radiografia que el que ens diu és que som molt lluny, ara mateix d'un servei ferroviari de mínims i que doni resposta a les necessitats de mobilitat de la ciutadania del nostre país i per tant, les dades, en aquest sentit, creiem que són clares i que ens indiquen moltíssimes coses: 922 incidències greus entre el gener i el setembre d'aquest mateix any, és a dir, incidències que superen els retards de més de 7 minuts o trens directament cancel·lats, més de 3 incidències greus de mitjana cada dia i tan sols una vintena de dies de normalitat en el servei. I per tant, davant d'aquest mal tracte que pateix la ciutadania dia sí, dia també, el que per a nosaltres no és acceptable és que la ciutadania hagi de pagar doblement les conseqüències, primer amb un servei del tot deficient que acumula retards, avaries i incidències constants i que maltracta a les persones usuàries com a conseqüència d'aquest abandonament premeditat per part dels seus responsables, tant de Renfe com d'Adif, però també dels successius governs espanyols que durant dècades no han fet el que els tocava. I segon, no és acceptable fer-los pagar el doble de preu pel seu títol de transport per rebre aquest servei, aquest tracte, i més en aquest context. Per tant, no ens sembla ni just ni acceptable que la ciutadania, de nou, pagui les conseqüències d'un servei que no funciona per unes causes que no han generat i per un context d'excepcionalitat en el servei.

Cal sostenir els serveis públics, sí, però no a costa de perjudicar encara més aquests usuaris que diàriament fan aquest acte de fe agafant el tren sense saber si aquell dia arribaran tard o molt tard a la feina o si es quedaran tirats a alguna andana. Per Esquerra Republicana i el Jovent Republicà aquesta no és una qüestió menor, sinó que és conjuntural, és una prioritat política, perquè el transport públic és un element nuclear en el dia a dia de la gent per anar a la feina, per anar a la universitat o simplement per anar al metge, i perquè el traspàs de Rodalies que Esquerra Republicana ha posat sobre la taula va exactament d'això, de posar al centre les

necessitats de la ciutadania, les necessitats del país, de revertir aquests greuges per dignificar el servei i per fer que Catalunya sigui veritablement un país de trens.

Per això, a pocs dies d'acabar l'any hem tornat a estirar el Govern, com ja vam haver de fer l'any passat, per reclamar el manteniment de les bonificacions davant d'aquest silenci en temps de descompte, a excepció, això sí, de la T-Jove, l'únic títol que fa dies que el Govern ja va anunciar que es mantindria, tal com quedava blindat en l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana. Per tant, celebrem que fruit d'aquesta pressió política exercida pels grups parlamentaris que condicionen el Govern, avui tot apunti que les bonificacions es mantindran per al 2026. Però cal també que això es tradueixi en un compromís parlamentari ferm i per tant, això és el que avui volem fer amb aquesta moció per segellar aquesta prioritat i també aquesta necessitat de país, per mantenir les bonificacions als títols de transport habitual, per blindar el preu de la T-Jove i fins als 30 anys, i per garantir la gratuïtat de la T-16.

Celebrem, com deia, que tot apunta que les bonificacions es mantindran en aquesta direcció, però també ho hem de dir, lamentem que aquesta decisió arribi massa tard i de nou pendants amb aquest ull posat a Madrid. Tornar a esperar fins a l'últim moment ens sembla que és generar una angoixa innecessària de cara a la ciutadania, perquè moltes famílies depenen d'aquestes bonificacions per arribar a final de mes. I el que també volem poder fer des de Catalunya és fer aquestes polítiques reals, estructurals i transformadores de foment del transport públic, però per això cal també que el Govern espanyol aportí el finançament necessari per garantir també que Catalunya pot exercir la seva sobirania i el seu autogovern.

I precisament per evitar que any rere any aquesta qüestió quedi sotmesa a aquests equilibris de darrera hora, des d'Esquerra Republicana també vam proposar aquest acord nacional per al transport públic, que ens sembla també una bona via per debatre, per abordar quin ha de ser el model tarifari per al nostre país, però malauradament tornem a evidenciar que ens sembla que aquesta no està sent una prioritat per al Govern i, per tant, també continuarem insistint amb aquesta qüestió, com sap, consellera.

Per tant, com hem dit en diverses ocasions, la dignificació del sistema ferroviari del nostre país ha d'avançar en dues direccions: en el llarg termini, amb el traspàs de

Rodalies, cada any ha de revertir i prioritzar allò que l'Estat espanyol ha abandonat durant anys a Catalunya, i en una segona direcció en aquest «mentrestant» que, com hem dit, li correspon al Govern de la Generalitat, i això és el que avui exigim. Per tant, la rèplica em pronunciaré sobre les esmenes, però com deia, creiem que aquest «mentrestant» pertoca al Govern i serem exigents perquè la ciutadania no pot esperar més i el país no admet més retards.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes, i per defensar-les, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señor presidente, señora consellera, señores diputados. Buenas tardes a todos.

Bien. La moción que trae hoy Esquerra Republicana contiene dos asuntos distintos: el mal servicio de las cercanías ferroviarias y su solución mágica, por un lado, y la defensa de las bonificaciones en el transporte público por el otro. Son dos temas con muy escasa conexión, por lo que los tratamos por separado.

Periódicamente los separatistas traen a este Parlamento iniciativas para explicarnos que el servicio ferroviario en Cataluña funciona mal. Es una evidencia, y aquellos que utilizamos el tren de forma habitual lo sabemos porque lo sufrimos habitualmente. Pero hemos de recordar una vez más que esto no ha sido siempre así. Hasta hace unos años, el servicio ferroviario en Cataluña tenía un funcionamiento y un nivel de servicio bastante bueno con las mismas vías, las mismas instalaciones, las mismas empresas y los mismos trabajadores. ¿Qué ha cambiado, entonces, para llegar a este punto de deterioro del servicio ferroviario? Pues los políticos que lo gestionan. Desde que están al mando (*aplaudiments*) los políticos socialistas con el apoyo de Esquerra Republicana todo ha cambiado a peor. Si realmente Esquerra Republicana quiere solucionar este problema, en lugar de presentar estas iniciativas hablando de cosas que todos sabemos, pues deberían dejar de ser el socio legal del gobierno de Pedro Sánchez, retirar su apoyo a este nefasto gobierno y obligarle a convocar elecciones (*aplaudiments*), y dejar de exigir

el despilfarro de millones de euros para preparar un traspaso de parte de la red de Cercanías Ferroviarias que todos sabemos que no llegará a aplicarse.

Al Gobierno de Pedro Sánchez, y lo siento por ustedes, pues se le acaba el tiempo, se le acaba, y con la caída del socialismo acabará la época en la que el separatismo ha condicionado la política en España. y, por supuesto, desde VOX revertiremos todas las medidas que los socialistas han ido tomando durante estos años de continua humillación y cesión al chantaje de los separatistas a cambio de continuar unos meses más en el poder. Las sesiones y humillaciones de los socialistas ante el separatismo no nos vinculan y las anularemos cuando gobernemos (*aplaudiments*).

Por otro lado, VOX está a favor de bonificar el uso del transporte público. Esta bonificación debe tener especial importancia para los viajeros habituales y para los colectivos más necesitados de ayuda. Desde VOX creemos que es una importante medida social que debemos apoyar según las disponibilidades presupuestarias; presupuesto que, recordemos, ni el Gobierno socialista de Cataluña, representado por la *consellera*, ni el Gobierno socialista de España, a los que en ambos casos apoya Esquerra Republicana, han presentado para el año próximo. Desde VOX no podemos apoyar el argumento que usa Esquerra Republicana para justificar estas bonificaciones. Leo: «tal como se establece en el acuerdo de investidura entre Esquerra Republicana de Catalunya y el Partit dels Socialistes de Catalunya». Este pacto y el que firmaron con los Comunes son los causantes de que Cataluña sufra este nefasto gobierno socialista, que tanto daño está causando a los ciudadanos catalanes. En este sentido iba la enmienda que presentamos y que nos ha rechazado.

Para finalizar, desde VOX nos comprometemos a mejorar el servicio ferroviario en Cataluña, muy deteriorada por el Gobierno socialista y bonificar el uso del transporte público cuando gobernemos.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Círia

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades.

Ja sé què esteu pensant: «Dijous, poc més de les tres, una vegada més parlem sobre Rodalies...». No és precisament el moment més inspirador del dia. Sé, president, que li agrada molt aquesta paraula, «inspirador». Però permeteu-me una cosa, si hi ha un tema que mereix que ens despertem és aquest. Gràcies, diputada, per presentar aquesta moció, perquè avui no parlem només de trens, parlem de si aquest país es mou o es queda aturat.

La moció que debatem avui, si més no, confirma una cosa, que el transport públic, i especialment el sistema ferroviari, és una vegada més en aquesta legislatura un tema central en aquest Parlament. I dic en aquesta legislatura perquè, com recordava la consellera Paneque fa pocs dies, aquí, en aquest mateix faristol, han passat molts anys que del transport públic se'n parlava poc i se'n feia menys. Ara, en canvi, hi ha planificació, hi ha inversió i es fan moltes obres de millora. I això, ens agradi o no, és la veritable constatació. No és notícia que el sistema ferroviari tingui dèficits, la notícia és que per primer cop en molt de temps s'hi està treballant com mai, i això

Fitxer 24

també convé dir-ho.

Sobre els punts 1 i 2 de la moció, Esquerra Republicana de Catalunya ens proposa constatar un cop més que el sistema està en col·lapse i que tot és culpa de dècades de desinversió. I és veritat que hi ha hagut dèficits estructurals, ningú discutirà aquesta realitat, però també és cert –i aquí és on la moció fa curt– que mai abans s'havia treballat amb tanta intensitat per revertir aquesta situació: 6.000 milions d'euros d'inversió previstos, més de dos-centes obres fetes, en marxa o licitades, 2.000 milions ja executats i una estratègia ferroviària fins al 2050 que per primer cop dibuixa una Catalunya ferroviària coherent, moderna i adaptada a la realitat demogràfica.

Per això, quan la moció ens demana constatar i manifestar el desastre, a nosaltres ens agrada constatar també una clara evidència, que el Govern ha confirmat el model tarifari i de bonificacions per al 2026 amb un objectiu clar: sostenibilitat del sistema i garantia del dret a la mobilitat. I que mentre alguns constaten, doncs, altres treballen.

Sobre els punts 3 i 4, aquí Esquerra Republicana ens demana mantenir les bonificacions. I nosaltres havíem proposat una cosa molt senzilla i molt raonable: substituir «mantenir» per «acordar». Per què? Perquè el Govern estava negociant les aportacions per al 2026. És de sentit comú. Bé, ara ja no podem mantenir allò que encara s'estava acordant, però el més important és que ja està acordat i, per tant, sí el podem mantenir. És a dir, mantenim aquest model que garantirà la mobilitat i que esperem que no deixi ningú enrere, perquè ja està acordat.

I ja que parlem de bonificacions, convé recordar una dada que sovint s'oblida: des del 2022 fins avui, l'impacte de les bonificacions és de 725 milions d'euros, dels quals 280 milions han estat assumits per les administracions consorciades. Això no són paraules; són recursos públics, són decisions polítiques i són compromisos complerts.

Sobre la T-jove i la T-16, aquí no hi ha misteri, està a l'acord d'investidura i els acords estan per complir-los. I així serà.

Mirin, podem fer dues coses, podem dedicar-nos a lamentar, constatar i repetir que tot va malament o podem fer el que s'està fent, que és planificar, invertir, modernitzar i negociar un model tarifari que garanteixi el dret a la mobilitat amb criteris de sostenibilitat.

Si haguéssim dedicat tants anys a planificar i invertir, com hem dedicat a constatar i lamentar, avui probablement no estaríem debatent aquesta moció.

I cal reconèixer també l'esforç que es va fer en els darrers anys per part del seu partit, diputada Besses, un gran esforç que va començar a revertir aquesta situació. Ho reitero, podem seguir lamentant-nos, sí; podem repetir que tot va malament, també, però avui tenim una alternativa molt més útil: continuar fent el que ja s'està fent.

I, sí, hem de tenir paciència perquè no es pot fer en un any el que no s'ha fet en dècades. I, sí, hem de continuar planificant, invertint i garantint que la mobilitat sigui un dret real. I si aquest país ha perdut massa trens en el passat, almenys ara n'hi ha un que no podem deixar escapar, el de la feina feta i la feina que ens queda per fer. Ara sí que hi som, ara sí que s'hi treballa, s'hi treballa de debò i es veuran els resultats. No ho dubtin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, públic assistent, acabem l'any de la mateixa manera que el vam començar, parlant de rodalies. Esquerra Republicana ens ha presentat una moció de quatre punts dividit en dos grans blocs. Un primer on constatem la crisi de rodalies, i aquí les dades són incontestables. Ho va avançar la síndica de greuges aquest dimarts i avui ho constatem en aquest Parlament. Les queixes sobre rodalies s'han quadruplicat i les dades facilitades pel mateix departament, com també ha avançat la diputada Besses, confirmen l'abast de la crisi. Només en els primers sis mesos d'aquest 2025 parlem de sis mil trens afectats, 90.013 minuts de retards acumulats i 175 incidències greus, pràcticament una cada dia. Això evidencia la situació de col·lapse del servei de rodalies. Ho diuen les xifres, ho diuen els usuaris i ho recull la síndica.

I això no és casualitat. Segons dades de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, l'Airef, entre 1990 i el 2018 l'Estat va invertir 3.679 milions d'euros en rodalies. D'aquesta inversió, gairebé el quaranta-vuit per cent va anar a Madrid i només el setze per cent es va quedar a Catalunya. Una política d'inversió centralitzada i contrària als interessos dels catalans i mantinguda tant pels governs del Partit Popular com del Partit Socialista. Les conseqüències són clares: dècades de desinversió i un dèficit estructural crònic que seguim pagant cada dia els catalans amb retards i cancel·lacions.

El segon bloc fa referència a les bonificacions. Celebrem que el Govern hagi anunciat aquest mateix dimarts el seu manteniment durant el 2026. Són útils i necessàries. Però no ens enganyem, les bonificacions són un incentiu, no una solució al col·lapse de Renfe. El que necessita el país és inversió i un servei que funcioni. I aquí és on cal posar tots els esforços i, en canvi, el més calent segueix a l'aigüera.

Votarem a favor d'aquesta moció, però hem presentat quatre esmenes d'addició per millorar-la. La primera, garantir la gratuïtat del transport públic per a les persones majors de seixanta-cinc anys com a mesura de justícia social.

Segona. Assegurar que els plans de transport alternatiu funcionin. El 2025 hem viscut situacions inacceptables. En els talls previstos el 2026, cal garantir el servei als milers d'usuaris que es poden veure menyspreats per una mala planificació del Govern.

Tercera. Reforçar els serveis Avant, la demanda s'ha duplicat, els trens van plens i els usuaris han de comprar els bitllets amb setmanes d'antelació. No és casualitat, ofereix un servei fiable i eficient. Per això és necessari més freqüència, més capacitat i millors horaris.

I la quarta. Apostar per un nou model de gestió. Davant el nefast servei de rodalies operat per Renfe, cal avançar cap a un model eficient, més proper i millor gestionat, a través de Ferrocarrils de la Generalitat. La síndica ho va dir clarament, mentre les queixes sobre rodalies es multipliquen, no n'hi ha ni una sobre Ferrocarrils. El problema no és el tren ni els usuaris ni el país; és el model de gestió centralitzat de Renfe, allunyat del territori i sense vocació de servei públic.

Lamentem que aquestes esmenes, pensades per millorar el servei i el model, no hagin estat acceptades. Eren propostes coherents i responien a les demandes dels usuaris. Constatem, doncs, que acabem aquest 2025 com el vam començar, amb Catalunya col·lapsada per terra, mar i aire i amb un govern de la Generalitat que no compleix amb Catalunya perquè està supeditat al PSOE.

I davant el col·lapse de rodalies, el Govern ha demanat paciència, però el PSC, ERC i els Comuns continuen defensant que el servei segueixi en mans d'Adif i Renfe, dos

organismes que han girat l'esquena sistemàticament a Catalunya i així no es posa fi a la crisi de rodalies.

Junts seguim on érem, defensant Catalunya sense complexos i per això seguim reclamant un traspàs real integral del servei ferroviari, amb governança cent per cent catalana, sense mitges trampes, sense empreses mixtes i sense dependències de Madrid, i un model ferroviari de país que pensi en les vuit vegueries i garanteixi un país en xarxa. I això requereix un govern fort, amb mentalitat d'estat, amb projecte de país i amb ambició nacional.

Junts compleix, ens toca fiscalitzar, i ho fem, però també ens toca proposar, i ho fem, perquè som l'única alternativa real a aquest Govern. Davant el caos, rigor; davant la improvisació, planificació i lideratge. El Govern de la Generalitat no pot continuar sent un simple espectador o es planten a Madrid i prenen el control real del servei ferroviari o Catalunya continuarà patint els incompliments d'un model que no funciona. Junts no renunciarem a construir un país, sempre estarem al servei de Catalunya i al costat dels interessos dels catalans.

I acabo. President, consellera, membres de la Mesa, diputats, diputades i treballadors d'aquesta casa, només ens queda desitjar-los molt bones festes i que aquest 2026 ens porti un millor servei de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara es poden posicionar els diversos grups parlamentaris. En primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, avui debatem una altra moció sobre rodalies, però el que hi ha darrere no és cap marc teòric, sinó que és un problema que pateixen cada dia milers de catalans: un servei ferroviari que no funciona, que no és fiable i que ha deixat de complir la seva funció més bàsica, que és permetre'ns moure'ns amb total normalitat. Retards constants, trens suprimits, incidències que es repeteixen setmana rere setmana i una informació als usuaris clarament insuficient. Persones

que surten de casa amb molt marge per por d'arribar tard, de treballadors que acumulen hores de feina perdudes i de famílies que no poden planificar perquè rodalies s'ha convertit en una loteria.

Jo soc usuari habitual del transport públic, utilitzo l'R1 amb regularitat i el que passa en aquesta línia no és excepcional; és la norma: retards de vint o trenta minuts assumits com si fossin normals, combois complets fins al límit i incidències tècniques recurrents. L'R3 continua tenint mancances estructurals greus, amb trams de via única i amb flexibilitat molt baixa. L'R4 pateix incidències constants al Vallès, l'R2 sud acumula retards i saturacions i l'R11 tampoc garanteix un servei regular. El patró es repeteix a tots els trams de la xarxa de rodalies.

Existeixen, és cert, rutes alternatives d'autobús, però aquestes rutes són clarament insuficients. En el cas meu, en el cas de Mataró, el transport entre Mataró i Barcelona amb autobús n'és un bon exemple. Autobusos massificats, freqüències molt limitades i cap garantia de que el temps serà millor amb autobús que amb rodalies. I aquí és on crec jo que s'ha de fer una reflexió més àmplia: Catalunya necessita una xarxa de mobilitat pensada de manera integral, no a pedaços temporals. Avui hi ha projectes que són realment absurds. Anar, per exemple, de Malgrat a l'hospital de Can Ruti en transport públic pot suposar prop de dues hores, amb combinacions molt mal coordinades i temps d'espera excessius. És aquí on el servei alternatiu, també d'autobús i ben planificat, és molt més eficient. I és aquí on s'hauria d'interpel·lar el Govern per tal de que la feina no només recaigués en la comissió, on els partits i els grups parlamentaris hi portem de manera molt recurrent la creació d'aquestes rutes alternatives. Com, per exemple, el Grup Popular ha presentat ara per crear una ruta entre el Maresme i Can Ruti. Però és el Govern qui hauria de liderar aquest tipus d'iniciatives.

Això mateix passa a altres comarques: al Vallès, al Penedès, a zones de Girona, a les Terres de l'Ebre, on les connexions entre municipis, centres sanitaris, zones industrials o equipaments bàsics no responen a realitat quotidiana de Catalunya.

I tot això passa mentre els veïns paguen, paguen impostos, paguen bitllets, paguen abonaments, i el servei que reben està molt per sota del mínimament exigible. Arribats a aquest punt, cal parlar de responsabilitats. El Partit Socialistes les té, té i

ha tingut responsabilitat directa sobre Renfe i Adif els últims anys i les inversions en rodalies són clarament insuficients. Però ERC i Junts tampoc poden desentendre's del problema, han estat durant els últims anys socis preferents del Partit Socialista a Madrid. Han pactat governs, han pactat estabilitat parlamentària i en tot aquest procés no hi ha hagut cap tipus de millora clara per a rodalies. El que sí hi ha hagut és col·locacions a gent afí a organismes i han venut grans anuncis que no han servit per absolutament res.

Esquerra, la diputada Besses, ens presenta avui una moció com si no hagués tingut el seu partit responsabilitats de govern. I el que volen els ciutadans de Catalunya no són bons discursos, sinó bon servei. Les modificacions..., les bonificacions no poden servir per maquillar un servei que funciona malament. No és cap victòria política que la gent pagui menys si el servei que reben és deficient, imprevisible i indigne. Avui hi ha milers d'usuaris que, tot i les bonificacions, viuen la realitat de que estan pagant per un mal servei, pagant diners, però sobretot pagant en temps, amb nervis, amb estrès i amb mala conciliació familiar. Les bonificacions no poden compensar de cap manera l'arribar tard cada setmana, el perdre hores de feina o no saber mai si el tren passarà.

Esquerra defensa mantenir les bonificacions perquè, segons diuen, al servei és ineficient. I aquí és on hi ha el que per nosaltres és la contradicció de fons: assumeixen que el fracàs del servei és estructural i gairebé permanent i la solució que ofereixen és no pagar tant per ell. I això és un greu error, senyora Besses. Nosaltres creiem que l'objectiu principal ha de ser no que la gent pagui menys, sinó que rebi un servei que realment funcioni, perquè, si no, el missatge que donem és molt perillós, que rodalies pot ser un servei dolent mentre sigui un servei barat.

Cal un canvi profund de la manera d'afrontar la mobilitat a Catalunya i també al transport públic. Cal una gestió professional ben planificada a llarg termini, inversions executades i un sistema coordinat que integri tant el tren com l'autobús amb criteris d'eficiència i de fiabilitat.

I per treballar per això, senyora Besses i senyors diputats, sempre trobaran el meu grup.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda de nou a totes i a tots. Bé, aquesta iniciativa es va registrar davant la possibilitat que el 2026 acabés amb una

Fitxer 25

pujada del transport públic o una pèrdua d'abonaments, i una mesura que qualifiquem també com una injustícia social. Doncs bé, després d'una negociació exigent i també gràcies a la pressió d'aquest Parlament, com aquesta pròpia moció i la interpel·lació prèvia, els Comuns hem aconseguit que el Govern del PSC ens doni el compromís de mantenir les bonificacions. I és evident que quan des de l'esquerra empenyem i ens posem d'acord, doncs Catalunya avança. Pels Comuns això era una condició imprescindible també en el marc de la negociació del pressupost del 2026, perquè la mobilitat quotidiana no és un luxe. La gent que cada dia agafa el tren, el bus o el metro per anar a treballar, a estudiar, a portar criatures o arribar a una visita mèdica, no pot viure pendent d'una pujada que li desquadra el mes, i perquè el transport públic no pot convertir-se en un impost silenciós que castiga justament la classe treballadora. Si volem que la gent deixi el cotxe quan pugui, el primer que hem de garantir és que moure's sense contaminar sigui assequible, estable i previsible.

També cal canviar el marc del debat. Governar no pot ser arribar sempre a l'últim minut, amb la gent pendent de si al gener li pujarà el títol amb què va a treballar. El que cal és previsibilitat, que els preus no depenguin d'un estira i arronsa anual, sinó d'un compromís sostingut, amb criteris clars de tarifació social i protecció de la mobilitat obligada. Això també és confiança. Si volem que la gent aposti pel transport públic, el sistema no li pot canviar les regles cada any. I deixin-me insistir en una idea clau: això no va només de sostenibilitat ambiental, que també; va sobretot de finançament públic. El transport públic no pot viure de pedaços ni traslladar tot el

cost a la tarifa, perquè quan el finançament no és també públic i estable, sempre passa el mateix: o puja el preu i ho paga la gent o es degrada el servei i ho paga igualment la gent, molt pitjor, en forma de temps perdut, d'estrès i d'oportunitats que s'esvaeixen. I això no és nou. La llei de finançament del sistema de transport públic de Catalunya, del 2015, ja diu que la mobilitat és un dret social que cal garantir amb finançament suficient, amb un sistema clar i amb aportacions estables de les administracions. No estem, doncs, inventant res; estem exigint complir un mandat que el país ja es va donar.

La moció també aborda altres qüestions que compartim. Primer, el col·lapse de rodalies, regionals i mitjana distància. Hi ha una arrel estructural clara: dècades de desinversió i una governança massa centralitzada. El tren és el transport de les classes populars i la columna vertebral de la mobilitat a Catalunya, el que hauria de cosir el país i connectar territoris. Però això, el que passa a rodalies, no és una molèstia puntual, és una desigualtat quotidiana.

Segon, les obres són necessàries; sense obres no hi haurà millora possible. El problema no és que hi hagi obres, sinó com les gestionem. Si hi ha obres, ha d'haver-hi pla de servei i informació fiable, alternatives dignes, reforços quan cal i accessibilitat garantida. Governar és protegir la gent mentre el sistema es transforma. Per això, aquesta moció d'Esquerra Republicana té elements que compartim, com el diagnòstic del col·lapse i la protecció dels títols socials. Però amb el compromís de mantenir bonificacions ja sobre la taula, la pregunta no és només si mantindrem el preu, sinó com blindem el sistema perquè aquesta garantia sigui estable.

I aquí apareix un segon element rellevant: l'anunci d'un abonament estatal per a determinats serveis ferroviaris i d'autobús, el BUE, el *billete único español*. I una cosa és el títol estatal i una altra és la mobilitat quotidiana, que la gent resol amb títols com la T-usual, que combina metro, bus i tren. Si no ho cosim el risc, és clar; confusió, doble pagament i més despesa per a la ciutadania. Avancem en simplificació i incentius, aprofitem, doncs, per integrar-ho al sistema català i tenir la nostra pròpia tarifa plana, una tarifa plana per a tot el territori, que és també una qüestió d'equitat territorial. Per això vam demanar al Govern constituir una taula de

treball per tal d'accelerar la integració real entre els títols estatals i els títols de l'ATM el 2026, així com definir el sistema tarifari del 2027, i el president Illa es va comprometre ahir mateix a fer-ho. Hem de ser capaces de garantir un sistema comprensible i just.

I acabo. Aquesta setmana celebrem que hem evitat una injustícia tarifària, però no n'hi ha prou en evitar-la un any només. Cal blindar el transport públic amb preus protegits, sí, però també servei digne, informació fiable, alternatives durant les obres i un sistema tarifari integrat que faciliti la vida a les persones, i previsió.

Salut i bon treball.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputades i diputats, públic assistent... Bé, en aquesta proposta que ens presenten, nosaltres, com a criteri general, pensem sempre que és important que el transport públic sigui assequible, i valorem positivament totes les bonificacions dels darrers anys en el preu dels abonaments del transport públic i alhora se'ns faria difícil explicar als usuaris de rodalies i de determinades línies de bus que segueixen en un gran col·lapse i servei deficient que el preu per utilitzar-los puja desorbitadament. De fet, com recorden, al debat de política general ja vam presentar algunes propostes que, de fet, es van aprovar, propostes de la CUP on es demanava mantenir les bonificacions a la T-jove, la T-usual, la T-mes, abans fins i tot que Esquerra i els Comuns comencessin a fer-ne campanya. Una resolució que es va aprovar que demanava fins i tot més coses, en què ja entrarem.

El que no pot ser, però, és que cada any estiguem igual, que arriba el desembre i estem pendents de Madrid, què farà amb els preus del transport públic a Catalunya. Cada any pendents a veure si al Govern estatal li va bé finançar la seva part de les bonificacions o no li va bé. El transport públic no ha de ser en cap cas ni ha de servir per fer patir a la gent cada cop quan arriba final d'any, sinó que necessita un finançament estable, per exemple, demanant que l'Estat es faci càrrec del cost dels

busos que la Generalitat ha de posar per apedaçar els rodalies que no funcionen, en comptes d'haver-nos de gastar els diners del fons climàtic i també començant a apostar pel finançament creuat i fent pagar més als mitjans més contaminants.

Tampoc pot ser que haguem d'estar pendents de l'ocurrència que tinguin cada any a Madrid pel que fa a nous abonaments que es treuen de la màniga. L'any passat va ser l'abonament de vint euros més només per a rodalies de Barcelona i ara s'han inventat un abonament de seixanta euros al mes per a tots els transports públics estatals, mentre que demana a les comunitats autònomes que s'espavilin a adherir-s'hi. Qualsevol diria que tenim la competència sobre les tarifes del transport públic i qualsevol diria que fa anys que s'està intentant desplegar la T-mobilitat com perquè ara, de la nit al dia, implementem aquest nou abonament pensat des de Madrid. En resum, un abonament que servirà per poder anar de punta a punta de l'Estat, però no amb bus de Berga a Barcelona, per exemple. I no diguem per anar entre ATM diferents, com, per exemple, de Vic a Olot, molt útil per al dia a dia de la majoria de catalans.

I ara el Govern diu que treballarà per implementar aquest abonament inventat des de Madrid de cara al segon semestre del 2026. La pregunta és: si ara es posen a treballar en això, seguiran incomplint amb els compromisos que de ben segur incompliran aquest any? La consellera va prometre tenir tot Catalunya integrat abans d'acabar el 2025 –i estem acabant el 2025– amb la integració pendent de les Terres de l'Ebre i de l'Alt i el Baix Empordà. Però ja veiem que això no s'haurà fet efectiu abans d'acabar l'any. Això també ho devíem a la resolució del debat de política general que es va aprovar. Per tant, per a aquests territoris, ni amb bonificacions ni sense.

També diuen a la resolució acabar amb la restricció d'una zona a la T-16. No pot ser que joves de municipis rurals no puguin utilitzar-la per anar a l'institut per culpa d'aquesta restricció i de com de mal dibuixades estan les zones tarifàries al nostre país, i no sembla tampoc que s'hi estigui posant remei.

En resum, estem a favor de tots els punts, menys del quart, que demana coses que en el moment de presentar la moció el Govern ja havia anunciat que es mantenien –per exemple, la T-jove bonificada– o ni tan sols s'havien posat en dubte –com la T-

16 gratuïta, sense corregir mancances—, mentre que no fan valdre el seu acord per allò que realment no estan complint. És a dir, en aquest punt només parlen del que els interessa. No recorden que el seu acord amb el PSC, que recordem que és seu, també parla, com he dit abans, de la integració tarifària de tot Catalunya durant el 2025. I això no ho posen a la moció, perquè saben que és un incompliment de l'acord que tenen vostès amb el Govern del PSC. I, per això, nosaltres en aquest punt no hi donarem suport, perquè hi continuen havent molts incompliments que s'han aprovat en aquest hemicicle a proposta de la CUP o que s'han pactat entre vostès, en aquest cas, l'acord entre Esquerra Republicana i el PSC. Per això ens hi abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. La situació del servei de rodalies a Catalunya és una vergonya intolerable. No és ni per mala sort ni per tècniques, sinó per una causa estructural i política clara de dependència de l'Estat espanyol i el seu menyspreu cap a Catalunya. El nostre sistema ferroviari és obsolet, ineficient i en situació de col·lapse. Ho arrosseguem des de fa dècades, per culpa de la desinversió i la negligència dels diferents governs i d'un estat que mai ha tingut cap interès en garantir ni facilitar la mobilitat dels catalans, sinó en mantenir-nos dependents i submisos. Renfe i Adif, com a gestors de la xarxa, han demostrat reiteradament la seva incapacitat per oferir un servei que respongui adequadament a les necessitats de Catalunya. No acceptarem de cap manera continuar delegant la responsabilitat del transport públic a les empreses espanyoles que perpetuïn l'espoli competencial. Rebutgem frontalment la seva proposta d'una empresa mixta amb participació estatal.

Aquesta moció és, ni més ni menys, un engany disfressat de sobirania. No volem més tuteles ni intermediaris ni més pactes amb l'Estat per gestionar el que ja ens pertany. Cal un canvi en la gestió del servei, i no permetrem que el nostre futur depengui de la voluntat d'un sistema centralitzat en ocasions i allunyat de les realitats i prioritats de la societat catalana. És imprescindible que Catalunya tingui plena

autonomia en la gestió del seu sistema ferroviari. Cal descentralitzar-lo amb un pla d'inversió ambiciós i amb una gestió pròpia i eficient. I exigim a la Generalitat que assumeixi la gestió del cent per cent del servei de rodalies de manera directa, sense empreses mixtes ni participació estatal, perquè les inversions siguin decidides i executades des de Catalunya i el manteniment i la modernització de la xarxa responguin a criteris tècnics i territoris propis. Que els serveis siguin eficients, puntuals, segurs i adaptats a les necessitats reals del nostre poble. Som una societat dinàmica i necessitem un sistema de transport que estigui a l'altura d'aquestes necessitats. Hem de garantir que el servei ferroviari sigui un motor de desenvolupament i no un obstacle que freni el nostre progrés.

El Govern de la Generalitat no pot utilitzar les obres de la infraestructura ferroviària com a excusa per justificar el caos i el col·lapse que persisteixen en el servei. A més, contradiu el compliment de la Resolució 14/15 del Parlament de Catalunya, que obliga l'executiu a adoptar mesures efectives per minimitzar les incidències i garantir un servei digne. Per tot plegat, es fa imprescindible que el Govern assumeixi les seves responsabilitats, desplegui les mesures necessàries i compleixi de manera efectiva les obligacions fixades pel Parlament per protegir el dret i el benestar de tots els catalans que depenen del servei ferroviari. És imprescindible mantenir la bonificació de les diferents targetes, com la T-jove, la T-casual, la T-16. Ahir, en aquest Ple, ens van dir que havien arribat a un acord per mantindre aquestes bonificacions. Esperem que sigui realitat. El nostre futur ferroviari no pot dependre de les engrunes de Madrid ni dels pactes autonòmics amb què ens ofega. Només un estat català independent podrà garantir un servei digne, modern i eficient. La lluita per la sobirania en el transport públic és la lluita per la nostra llibertat nacional.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; crec que és una bona notícia que avui puguem enviar un missatge a la ciutadania del nostre país, que és constatar que en aquest Parlament hi ha majories d'esquerreres

que permeten fer avançar el país. Ho hem pogut veure aquest matí regulant els lloguers de temporada i d'habitacions i molt probablement ho podrem constatar també un cop s'aprovi aquesta moció i, per tant, traslladant aquest missatge (*aplaudiments*) doncs de que entenem que si la ciutadania fa aquest esforç per adaptar-se a les alteracions del servei fruit de les obres i d'aquests greuges que ara tot just comencen a revertir-se

Fitxer 26

el Govern també farà aquest esforç econòmic per tal que no pugin els preus dels seus títols de transport que necessiten per garantir la seva mobilitat diària. Per tant, crec que és una bona notícia i vull aprofitar també per agrair les intervencions constructives de la majoria de grups parlamentaris.

Amb relació a la intervenció del diputat del Partit Socialista, nosaltres no neguem que hi hagin tímides millores que ajuden a revertir els anys de desinversió de la xarxa de rodalies. Esperem que en siguin moltes més i molt més evidents en les properes setmanes, però no podem caure en l'autocomplaença mentre la ciutadania del nostre país continua patint aquest servei, aquest maltractament diari en els trens i les andanes. I, per tant, nosaltres continuarem sent exigents perquè no entenem de cap altra manera.

I a la diputada de Junts no hem pogut acceptar les esmenes, no perquè no estiguem d'acord amb el fons de la qüestió, sinó perquè aquesta moció anava focalitzada en una qüestió fonamental, que era el tema de les bonificacions i que, per tant, podríem haver afegit molts altres punts, però ho volíem focalitzar en aquesta qüestió. I, per tant, vostès que ara estenen la mà a fer fronts comuns, els convidem també a fer un front comú a Catalunya per fer aquest traspàs efectiu del servei de rodalies. Crec que la ciutadania d'aquest país també els agrairà que se sumin a aquests consensos, en aquestes propostes de país que fan avançar a la ciutadania de Catalunya, encara que sigui Esquerra Republicana l'únic partit que hagi posat una solució sobre la taula, mentre vostès miraven cap a una altra banda.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substantiat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic

302-00187/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic. És presentat pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular-Defenseu la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Dani Cornella i de Treball.

Dani Cornella Detrell

Consellera, diputades, diputats, alcaldesses, alcaldes, regidores, regidors, membres de les entitats que avui ens acompanyeu aquí, sigueu molt benvinguts. Bé, avui aquí presentem una nova sèrie de propostes referents al model de transició energètica que defensem per al nostre país. I, per això, tornem a demanar una moratòria als macroprojectes. Esperem que aquesta vegada no quedar-nos sols, perquè això no va de partits, sinó va de respecte i de model de país que volem.

Avui hi tornem perquè ara ja tenim una data, gener del 2027, per aprovar el Plater. No té cap sentit que durant aquest proper any continuem gastant diners públics municipals o d'entitats veïnals per refer planejaments urbanístics o judicialitzar macroprojectes als nostres pobles. Tenim pocs diners. No té cap sentit que els gastem en això, amb les grans necessitats que tenim a cada poble. Tenim un any per negociar el Plater, per acordar-lo.

Consellera, no val el que estan fent: reunions comarcals d'alcaldesses i d'alcaldes i donant una fotocòpia del mapa del terme municipal on diuen on pot i on no es pot posar els projectes renovables. Escolti, aquí fa sis anys que esperem aquest Plater com a solució –o esperàvem això– al desgavell dels darrers anys, on les empreses són les que ja han estat planificant, elles, on posen els macroprojectes. Doncs no. Volem un Plater acordat, un procés participatiu real i no pas fotocòpies de la proposta

del Plater. No s'atreveixen ni a fer-lo públic per ara, ni a donar-ho en format digital? De què tenen por? Potser és que són conscients que no s'estan fent bé les coses o si més no, no massa bé?

Miri, li posaré un exemple. He llegit un estudi sobre transició energètica, de fet, subvencionat per la mateixa Generalitat –és a dir, que no puguin dir que això són coses nostres– on descriuen les necessitats energètiques de cada poble. I posaré un exemple. Miri, Viladasens, que per aquí hauríem de tenir l'alcalde –o havia de venir, en principi– 224 habitants, una superfície de 1.570 hectàrees. Segons l'informe, hi ha dos opcions per cobrir les necessitats energètiques del municipi. Una, 9,09 hectàrees destinades a producció d'energia renovable, és a dir, el 0,58 per cent de l'extensió territorial, o la segona, que és híbrida, on amb un 6,82 per cent d'hectàrees és suficient, corresponent a un 0,43 de l'expansió del terme municipal.

I què proposa el Plater que els han fet ara arribar a l'alcalde sobre Viladasens? Doncs setanta-vuit hectàrees, el cinc per cent del territori, quasi multiplica per deu el que posa a l'estudi subvencionat per vostès. Podem entendre una quota de solidaritat, però no això. I és clar que l'alcalde presentarà al·legacions i tindrà tot el nostre suport, però està dinamitant el seu estat anímic i el de la resta que dediquen el seu temps a això en lloc de fer millores al municipi.

Els càrrecs electes dels pobles es presenten per compromís amb el seu municipi, per millorar la qualitat de vida dels seus veïns i de les seves veïnes, per millorar els serveis i els equipaments que hi tenen i moltes vegades ho fan fora del seu horari laboral, sacrificant temps de la família, d'estar amb els amics. I ara se'ls diu que han d'estar perdent el temps en judicialitzar macroprojectes o al·legant aquest Plater que hauria d'haver estat acordat.

Escoltin, això es pot fer molt fàcil, si totes les parts en tenim ganes. Les propostes, totes són molt concretes, les que avui presentem avui: una moratòria d'un any. Fer un Plater acordat amb els alcaldes, les alcaldesses, els equips de govern, les entitats, els sectors econòmics. Un model de transició energètica democràtic, distribuït, de proximitat i al servei de la ciutadania i dels municipis, tal i com diu la Llei catalana del canvi climàtic. I per afegir, ja que ens hi posem, acabem de fer-ho bé. Garantim que qualsevol projecte tingui un retorn important per a la ciutadania i

per a cada municipi. I fem i aconseguim la màxima participació pública mitjançant l'energètica pública, perquè el model sigui en benefici del país i de la seva gent i no pas de les empreses de sempre.

Esperem el seu vot a favor dels punts que presentem.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes i per defensar-les davant del Ple, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Paneque, entitats, alcaldes, gràcies per aguantar també estoicament aquesta tarda en el plenari en aquesta última tarda de l'any, diguem-ne, i per poder facilitar-nos també a la CUP, doncs un debat sobre transició energètica en aquesta última tarda que crec que sempre és positiu que es presentin mocions per poder debatre. Gràcies també al diputat Dani Cornellà va acceptar dos de les esmenes que havíem presentat i per poder negociar, com sempre, que sempre és bastant fàcil poder fer-ho amb ell.

Al marge d'això, jo crec que escoltant-los, escoltant el diputat Cornellà, en essència estem d'acord en moltes coses, però el problema, i és indubtable que defensen vostès la transició energètica, que són ambiciosos amb la sostenibilitat, però que quan han d'aterrar propostes en textos com la moció que tenim avui, amb mocions amb propostes concretes, allà és on veiem que realment tenim posicions molt contràries i molt, molt diferents.

Nosaltres tenim sempre una visió més transversal, més holística, més ambiciosa. També vostès tenen una visió molt més estanca, molt més de mantenir les coses com són, inclús a vegades de decreïxer. I crec que en aquest sentit s'equivoquen. S'equivoquen. I a mi m'agradaria parlar en concret d'aquelles qüestions, d'algunes de les qüestions, a les que em doni temps, en les quals no hi estem d'acord, d'aquesta moció.

La primera d'elles és el tema de com enfoquen vostès el tema dels macroprojectes. Parlen d'aturar macroprojectes d'energies renovables a partir de cinc megawatts. És clar, el primer que ens plantegem: Són els parcs d'energies renovables de cinc megawatts macroprojectes com a tal? Perquè nosaltres creiem que no, que potser és una exageració, sobretot tenint en compte que a nivell estatal n'hi han moltes. Hi han molts projectes que són de fins i tot cent megawatts. Plantegen aturar-los. Creiem que els grans projectes d'energies renovables són positius també per al territori. I en tenim exemples a nivell català, com per exemple el projecte de Vidreres. Si no tenim projectes grans no podrem arribar a la potència que necessitem. Ja ho saben, encara que instal·léssim energies renovables, plaques fotovoltaïques en totes les teulades de totes les nostres àrees metropolitanes, encara que instal·léssim energies renovables en totes les zones artificialitzades de Catalunya no arribaríem a la potència que necessitem. I també és positiu que n'hi hagin de projectes privats, com és el cas d'Alcarràs. També ens ajuden a arribar als objectius que ens hem marcat.

I en quant al Plater, amb això, diverses consideracions. El primer, ha de ser una eina equilibrada –estem d'acord– i respectuosa amb el territori. En això crec que podem estar d'acord i no ha d'imposar sinó consensuar amb les comunitats locals. Crec que és important, tenint en compte que parlem d'un dels plans amb més repercussió en tot el nostre territori, evitar alarmismes i, sobretot, evitar la desinformació que tant mal ens fa al territori o els titulars enganyosos que puguin generar desconfiança, perquè hi ha molt treball al darrere. Des de fa anys, amb moltes persones treballant-hi. Hi ha moltes reunions amb els municipis, amb alcaldes, amb professionals implicats, precisament per la repercussió que aquest pla tindrà i que s'està seguint i perquè s'està seguint un procés que diria que és impecable i sobretot, seriós.

Una de les qüestions en què més s'està treballant, precisament és en la participació, en això de treballar colze a colze amb els ajuntaments i mai donar-los l'esquena. Des de novembre s'ha iniciat la fase d'aproximació als ens locals, prèvia a la informació pública. Després vindrà la fase d'informació pública i la resta del procés. S'escoltarà i s'explicarà les vegades que calgui i es farà un Plater just, equitatiu i respectuós amb el territori. Jo crec que no hi ha dubte, que no hi hauria d'haver dubte en això. Ara bé, el que no farem serà frenar o caure en l'error de postergar un procés

ad aeternum ni renunciarem a complir amb els objectius que ens hem marcat, perquè amb les eines que tenim ens creiem de veritat que podem arribar-hi.

I sobretot, per acabar, necessitem de solidaritat, de prosperitat compartida. Caldrà generositat i caldrà comprensió. Jo els convido als que ho dubten a canviar el prisma, a deixar de veure la transició energètica com una amenaça pel territori i començar a veure'l com una oportunitat. El que no pot succeir de ninguna de les maneres és allò de renovables sí, però no a casa meva. Necessitem més renovables? Sí i sí a casa meva. I només així podrem arribar als objectius que ens hem marcat.

Bé, ja per acabar, només desitjar-vos bon Nadal, que us estimeu molt i que sigueu sostenibles durant aquestes festes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades. Saludem també alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores i veïns que han pogut venir de diferents comarques, des de l'espai conegut com l'Empordanet fins a l'Alt Empordà, el Baix Empordà, Baix Camp, Pla de l'Estany. No sé si me'n deixo algú. Si és així, perdó. I també, doncs, dir-vos que també sentim les vostres preocupacions. De fet, jo m'he reunit amb alguns de vosaltres. He visitat els pobles Sant Pere Pescador, Cornellà del Terri, Belcaire d'Empordà i ens hem reunit també amb els companys del Baix Camp.

També agraïm al diputat Cornellà per la negociació fàcil que hem tingut amb les esmenes i transaccions que hem fet. D'aquesta forma, des de Junts per Catalunya podrem votar sí a sis punts de la vostra moció i no votarem negativament a cap d'ells, amb l'empatia també que sentim pel territori i buscant el màxim de facilitar

Fitxer 27

les coses si hi ha suficient consens amb la resta de grups. Aquestes darreres setmanes des d'aquest Parlament s'han tramitat dues coses suficientment importants com a país, perquè els recordem ara es van aprovar els primers pressupostos de carboni 26-30, tot i que una mica retallats per part del Govern, però és un primer pas de país, de compromís de país per avançar cap a la descarbonització i la generació energètica elèctrica renovable. També es va aprovar un decret llei, el Decret llei 22/2025, que intenta també avançar en aquesta transició de la qual anem lents a Catalunya.

Reiterem des d'aquí el posicionament de Junts per Catalunya com a impulsors d'aquesta lluita contra el canvi climàtic. I aquí, doncs, el president del Parlament, quan era conseller de Territori, va ser l'impulsor, en aquell cas amb els nostres antecessors, de la Llei 16/2017, una llei pionera del canvi climàtic a Catalunya que s'ha intentat desplegar al llarg d'aquests anys en les diferents legislatures, amb un 155 pel mig i totes les seves vicissituds.

La transició energètica, des de Junts per Catalunya l'entendem com una oportunitat, una oportunitat de tenir més sobirania, de ser un país que puguem dibuixar des d'aquí, que no haguem de dependre de les lleis estatals, que no haguem de dependre del PNIEG, del Plan Nacional de Energía No sé què, volem ser sobirans, i sobirans vol dir productors i consumidors. En aquests moments, a Catalunya, en els darrers anys estem important de l'ordre de gairebé 7 gigawatts de potència elèctrica, un quinze per cent de la demanda que ve de França i ve de la resta de la península. Nosaltres volem ser sobirans. Per això hem facilitat, doncs, com dèiem, aquell Decret llei 22/2025 i estem, doncs, també compromesos amb els pressupostos de carboni.

A Catalunya això avança molt a poc a poc. En aquests moments ens consten uns 217 projectes de parcs eòlics amb 1.574 molins en tràmit, i només n'hi ha dos en construcció de tots aquests, i també en tramitació uns 1.026 projectes de parc solar sobre 18.000 hectàrees. Aquests tràmits es fan eterns, de l'ordre de mil i escaig dies per tramitar un molí de vent i més de 900 dies, gairebé 900 dies, per tramitar un parc

solar. Alguns diputats d'aquesta cambra, de la Comissió de Transició, vam poder visitar, a la comarca de la Garrotxa, un autoconsum d'una empresa industrial, nou anys de tràmits per poder tenir un parc solar d'autoconsum per avançar en la descarbonització. Això no pot ser, i per tant, els decrets com aquest que vam aprovar l'altre dia, doncs se sumen al decret que hi va haver també l'any 19, el 16/2019 el Decret del 24/2021, i finalment aquest del 22-25.

També pensem avui que al llarg d'aquests anys també la CUP ha intentat fer moratòries. Ho va fer quan va pactar la investidura amb el president Aragonès, ho torna a fer ara amb aquesta moció que ens presenta aquí. De fet, jo crec que han aprofitat l'excusa d'una queixa i d'una reivindicació legítima del territori, d'un territori per tornar a portar aquí sobre la taula una moratòria que afecta universalment a tot el país, i pensem que nosaltres això no és just per a la resta del país i per al compromís de país.

Ho vaig explicar també que vam aprovar el decret llei, que aquest decret llei que tenim un PLATER que està en tràmit, s'està cuinant, però en canvi a molts municipis com els vostres, els que esteu aquí representats, i ho vaig dir a l'anterior plenari del mes de novembre, des de Bellcaire d'Empordà, passant per Montbrió del Camp, Les Sentiu o Serinyà, hi ha problemàtiques, perquè s'avancen projectes a un PLATER que s'està presentant tot just comarca per comarca. Per tot plegat, nosaltres constatem que les coses no s'acaben de fer prou bé del tot, tot i que defensem que hi hagi un PLATER, però també, com hem dit altres vegades, el PLATER només parla d'eòlica i solar, però no parla del biogàs o del digestat, no parla de biomassa, no parla de geotèrmia, i per tot plegat nosaltres el que farem és, recollint les inquietuds que avui ens porteu aquí, registrarem demà una interpel·lació i, per tant, una moció subsegüent a la consellera Paneque, perquè expliqui com s'està desplegant, com s'està informant al territori d'aquest desplegament i que, a la vegada que ens permeti presentar una moció amb solucions quirúrgiques adaptades a la problemàtica que ens arriba de les diferents comarques i dels diferents pobles (*aplaudiments*). També presentarem, i també anunciem que presentarem al·legacions al PLATER quan s'acabi la seva exposició, igual que podran fer els ajuntaments i les comarques, també recollint les inquietuds que ens arribin des dels vostres territoris.

Per tot això, nosaltres, com dèiem, votarem que sí a una part de la moció i ens abstindrem en una altra part. Moltíssimes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició, i per fer ho, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera, alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores. Benvinguts a l'hemicicle del Parlament i salutacions.

La vostra presència és una mostra de la preocupació del món local sobre la implantació de les energies renovables, una preocupació que compartim i que des del meu grup parlamentari l'hem abordat, l'abordem i l'abordarem per trobar les millors solucions, i ara en detallaré algunes.

Aquesta, diputat Cornellà, és una moció que ens permet, una vegada més, refermar el posicionament d'Esquerra Republicana respecte el model energètic de Catalunya. La situació d'emergència climàtica en què vivim fa necessària la implantació immediata de polítiques de descarbonització que limitin l'escalfament global i, en aquest sentit, el desplegament d'energies renovables és imprescindible. De fet, ja ens hauran sentit dir en diverses ocasions que la conveniència de seguir desplegant les energies renovables és tan necessària com la planificació territorial i l'ordenació d'aquest desplegament, amb l'objectiu de fer-ho garantint la seva compatibilitat amb els criteris ambientals, agraris i urbanístics dels municipis, així com també minimitzant els seus impactes envers la biodiversitat, el paisatge i, sobretot, respectant l'equilibri i la complicitat territorial. És a dir, des d'Esquerra Republicana no podem entendre que l'agilització del desplegament de les energies renovables no vagi acompanyat d'altres canvis orientats a assegurar la participació ciutadana en la planificació, en consens territorial, sobretot dels ajuntaments i consells comarcals, i respectuós amb el paisatge i el sòl agrari, i també a recuperar el control públic i la capacitat de governança d'una qüestió tan essencial com és l'energia.

La capacitat d'incidir en les diferents baules del sistema energètic, des de la generació a la comercialització, passant pel transport i la distribució, ha de ser una prioritat dels poders públics, amb l'objectiu d'assegurar l'abastament energètic als serveis públics i disminuir la vulnerabilitat social. I un exemple que posa de manifest el «sí a les renovables, però no a qualsevol preu» d'Esquerra Republicana el trobem fa poques setmanes, quan van fer rectificar el Govern i replantejar el decret de renovables, corregint gran part dels greuges que suposava l'anterior text pels ajuntaments, pel sector agrari i per les persones que viuen en els municipis més afectats per la reforma. I quines són les aportacions que vam aconseguir? Perquè crec que és important que avui –i després en faré referència als punts de la moció que presenta el grup de la CUP– molts d'aquests punts ja estan negociats a la reforma d'aquest decret, com per exemple més mecanismes de participació i incidència del món local, això ja està en un decret llei, l'eliminació de l'interès públic superior, tal com ens demanaven alcaldes i regidors, perquè no pugui passar per davant de tot projecte que potser no tenen aquest consens, la prioritització d'implantació de projectes en sòls antropitzats, és a dir, que ja estiguin degradats per l'activitat humana, l'ampliació d'alguns terminis pel que fa a municipis rurals, d'acord amb l'Estatut dels municipis rurals, o millores per afavorir i facilitar l'aprofitament de l'autoconsum.

Per responsabilitat del meu grup parlamentari, va estar negociant amb el Govern fins al darrer minut per tal d'introduir els canvis necessaris per esmenar les mancances que tenia el decret llei inicial i els greuges que suposava per als ajuntaments el sector agrari i, com dic, les persones que viuen en aquests municipis greuges relacionats amb la governança, la participació i l'ocupació privada del sòl. Això vol dir que els canvis introduïts en el decret llei suposaran la fi de les disfuncions de la regulació, la fi de conflictes territorials o la fi de desacords entre les diferents parts? No, és clar que no, però sí que les minimitzaran. Però és que els haig de dir que tampoc serà el PLATER que aportarà consens absolut i hem de tenir aquesta eina, és molt necessària. El PLATER el que ha de permetre és planificar i ordenar el desplegament de manera participada i més justa. Per tant, no ens fem trampes al solitari quan apel·lem al PLATER com a solució a tots els mals. L'energia verda no la tindrem només per molt reivindicar-la. Respirar aire net sense tenir infraestructures

de generació renovable a prop no sé si és possible, però el que sí sé és que no és just en termes d'equilibri territorial.

Sabem que la transició energètica o ens la fem nosaltres o ens ho faran uns altres. A més de reivindicar l'impuls de les renovables, nosaltres també apostem per incidir en el seu desplegament i és el que hem de fer ara amb aquest període d'estudi del PLATER. Per tant, per responsabilitat i per fer que les coses passin, i en ocasions sent conscients que hem d'assumir certes contradiccions, però amb l'esperança d'assegurar millors condicions de vida per a la majoria de la gent, per tant, des d'Esquerra Republicana facilitarem aquest impuls de renovables apostant per un model *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* que tingui en compte la participació de la ciutadania i dels ajuntaments.

I acabo també, diputat Cornellà, votarem a favor de la majoria dels punts de la moció, ja sigui perquè es tracta de qüestions que s'han recollit al decret o perquè refermen el model energètic. En canvi, en algun punt, la manera com busquen tres peus al gat a les coses ens sembla que més que ajudar a fer la transició energètica més justa, equilibrada i participada, tan sols contribueix a embolicar una mica més la troca.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Eva García i Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament, honorable consellera Paneque. Saludar, en primer lloc també, els alcaldes, regidors i membres d'associacions i veïns que ens acompanyeu avui de les comarques de Girona. Estem a la vostra disposició, tant el diputat del Partit Popular per Girona, Jaume Veray, com jo mateixa, perquè la vostra preocupació l'entenem perfectament i per tant, ens posem a la vostra disposició per tot allò que sigui necessari.

Però dit això, diputat Cornellà, no el trobo..., ah, sí. Diputat Cornellà, doncs convindrà amb mi, doncs, que el model energètic de vostès, el seu personalment i el nostre, doncs estan a les antípodes, no? I per tant, entendrà també que nosaltres

majoritàriament no donarem suport a aquesta moció que vostè presenta perquè parteix d'una suposada bona intenció, aparentment una bona intenció, que és apostar per les energies renovables i la transició energètica, però el seu enfocament és, com sempre, doncs, completament ideològic, intervencionista i també dirigista, i posa en risc, per tant, el desenvolupament econòmic i la seguretat jurídica i la capacitat real de Catalunya per afrontar els reptes energètics del segle XXI.

La primera proposta, el primer punt de la seva moció, parla d'establir una moratòria immediata dels macroprojectes energètics. Aquest és un exemple clar de com volen aturar per ideologia, per ideologia, en lloc de treballar amb planificació i amb rigor. Paralitzar projectes, senyor Cornellà, durant anys només genera més inseguretat jurídica, espanta els inversors i posa en risc el desplegament de les renovables. La transició energètica no es fa amb prohibicions ni amb decrets ideològics, sinó amb regles clares, amb planificació i amb col·laboració amb el sector privat.

Quant a la prioritització de l'autogeneració, el següent punt d'aquesta moció, nosaltres rebutgem rotundament la visió que vol enfrontar el petit consumidor amb els projectes d'escala mitjana i d'escala gran també. Sense grans instal·lacions i sense inversió privada no hi ha transició energètica possible. Catalunya no pot renunciar al potencial de mercat ni a la iniciativa empresarial només per donar protagonisme exclusiu a alguns sectors seleccionats per la Generalitat, ni tampoc pel seu grup parlamentari.

La proposta de limitar, en un altre punt de la moció també parla de la proposta de limitar l'ocupació de sòl municipal en un dos per cent. Aquesta és una imposició ideològica, senyor Cornellà, inacceptable, del tot inacceptable. Vostès ignoren la diversitat territorial i vulneren, a més, l'autonomia dels ajuntaments. Els municipis han de tenir capacitat per decidir sobre el seu territori, basant-se en criteris tècnics i econòmics, no en límits que imposi, en aquest cas, la Candidatura d'Unitat Popular.

Miri, pel que fa a la participació obligatòria dels ajuntaments i la transparència. El Partit Popular hi estem d'acord en termes generals, però rebutgem que això es converteixi en un instrument per bloquejar projectes o per frenar la inversió. La participació ciutadana i local ha de ser realista, efectiva i compatible amb l'acció del mercat, no una excusa per paralitzar qualsevol iniciativa.

La proposta que parla també que els ciutadans més vulnerables rebin energia directament de titularitat pública, aquest és un altre exemple d'ideologia, absolutament d'ideologia i, a més, que substitueix l'eficiència pel dirigisme. El Partit Popular defensem la protecció dels col·lectius vulnerables, faltaria més, però mitjançant ajudes directes, bons socials i mesures immediates i efectives, no amb models costosos, lents i a més burocratitzats que depenen de la gestió centralitzada, en aquest cas.

En conclusió, senyor Cornellà, aquesta moció reflecteix una voluntat política ideològica clara, claríssima,

Fitxer 28

claríssima, com sempre, que busquen vostès substituir la iniciativa privada, limitar els projectes d'energia renovable de gran escala, en aquest cas, i centralitzar tota la planificació. I, per tant, nosaltres defensem una transició energètica eficient, equilibrada, basada en el mercat, amb seguretat jurídica i amb la col·laboració de tots els actors, els públics, però evidentment i també els privats.

Moltes gràcies. Per aquests motius, evidentment, no donarem suport majoritàriament a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. I bona tarda a tothom qui ens acompanya avui. Bé, quan la CUP ens presenta una moció d'energia, jo crec que ja d'entrada tots hauríem de desconfiar una miqueta.

A veure, en el nucli d'aquesta moció hi trobem el Plater, un pla en el qual s'apela en tot el reguitzell de propostes que ens plantegen. I potser abans de començar, doncs, caldria fer una explicació clara de què és i què no és el Plater.

El Plater és un pla territorial que pretén ordenar el desplegament de les energies renovables en els municipis i a les comarques de Catalunya. Bé, jo crec que fins aquí, doncs, tots d'acord. Ordenar és necessari, sigui el desplegament de les renovables, sigui la immigració. Ordenar ens sembla molt bé, a nosaltres ens agrada. El problema ve amb el model energètic que ens plantegen després. Perquè el Plater aquest parteix d'una idea molt clara, que el futur energètic de Catalunya ha de ser únicament i exclusivament basat en les renovables, en la solar, l'eòlica i poqueta cosa més. I aquí és on comencen precisament els problemes. Perquè, aviam, en el «happyflowerisme» aquest assembleari, doncs, potser sí que es poden construir els sistemes energètics a base de desitjos i de somnis, però en el món real, on la gent ha de pagar les factures, on l'energia..., la indústria necessita una energia estable i els hospitals no poden córrer el risc de quedar-se sense llum, doncs, escoltin, millor que no.

Per tant, seria bo no deixar-se portar per aquesta il·lusió nadalenca que ens ha presentat tant la CUP com els socialistes per l'*espíritu de la sostenibilidad* i potser que ens basic una mica més en criteris tècnics i científics.

Les renovables estan molt bé. Les renovables estan molt bé, ens agraden, però tenen un problema, i és que no són constants: quan hi ha sol, produeixen; quan hi ha vent, produeixen, però quan no hi ha ni sol ni vent, doncs, no es produeix. O, per altra banda, quan hi ha molt de sol o quan hi ha molt de vent, com explicaven a l'ESO, «*la energía ni se crea ni se destruye, sino que se transforma*», doncs, lo que entra pel que surt, si s'està produint més energia de la que el sistema és capaç d'administrar i d'utilitzar, no hi ha prou demanda, explicat clarament, salten els ploms. I saltar els ploms és el que va passar, és el motiu que justifica l'apagada que vam viure el passat 28 d'abril, el resultat del model energètic que el bipartidisme ens ha presentat i que la CUP ens eleva al quadrat. Un model que ens situa al nivell de potències mundials –*redoble de tambor*– com el Pakistan. Enhorabona al bipartidisme i enhorabona a la CUP pel seu fantàstic model energètic.

Un model que exclou deliberadament qualsevol energia que sigui de generació estable i fiable, com, per exemple, l'energia nuclear. Una energia que sí que ens agrada. Per què? Perquè és una energia verda, una energia neta, segura, estable,

constant i a més, amb les dues centrals que tenim a Catalunya, la central d'Ascó i la de Vandellòs, només amb aquestes dues centrals som capaços de produir el seixanta per cent de tota l'energia que consumeixen els catalans; el seixanta per cent. I a més d'això, dotze mil famílies viuen també de l'energia nuclear a Catalunya a través de llocs de feina directes i indirectes.

Un altre element central del Plater és que prioritza l'autogeneració de les anomenades «comunitats ciutadanes d'energia». Que, aviam, com un model complementari, doncs, nosaltres també hi estaríem d'acord, també ens sembla bé. Ara bé, convertir aquestes comunitats ciutadanes d'energia en la columna vertebral, en l'eix central de tot el sistema, doncs no, perquè aquestes comunitats energètiques no tenen la possibilitat de portar una potència ferma, no garanteixen el subministrament continu i de cap manera poden substituir la generació energètica a gran escala. Per tant, voler convertir les en l'eix central del sistema és confondre una vegada més el desig i la ideologia amb l'enginyeria i la realitat.

Catalunya necessita un model energètic seriós, un model energètic que ofereixi uns preus assumibles, que ofereixi subministrament per a les famílies i per a tota la indústria sense apagades com la que vam viure. Catalunya necessita un model basat en el mix energètic equilibrat, on les renovables creixin, sí, les renovables creixin amb criteri, però on l'energia nuclear tingui el seu paper central i no renunciï a altres fonts en el cas que siguin necessàries.

Sobretot, Catalunya necessita formar part d'un pla energètic nacional que reforci la sobirania energètica d'Espanya, que aposti decididament per aquest sector com a pilar del desenvolupament social i econòmic. Un sector que també serveixi per crear llocs de feina, per crear nova indústria, per oferir oportunitats laborals als joves que han de marxar i ho facin, a més, amb sous dignes. I, en definitiva, que el desenvolupament del sector energètic sigui el nucli de la prosperitat i del lideratge global de la nació. I, per tant, Catalunya no necessita el Plater; Catalunya, una vegada més, necessita VOX.

Bon Nadal i moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

És a continuació el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Ostres, és dir la paraula «energia» i VOX «nuclears» de seguida, eh?, aquí a la veu de l'amo sempre. Bé, bona tarda a totes de nou. I una salutació per als alcaldes i alcaldesses que avui ens acompanyen, també regidors i regidores. Sempre sou benvinguts des del món municipal a aquest Parlament.

Bé, volem començar agraint a les companyes de la CUP la presentació d'aquesta moció i no només pel text que han presentat, sinó sobretot també per l'oportunitat política de donar continuïtat al debat que ja vam tenir fa poques setmanes amb el decret de renovables, i també per fer-ho, abans d'entrar de ple en el que serà el debat del Plater.

Perquè si el Plater ha de ser l'eina que ordeni el desplegament de renovables al país, la seva credibilitat no depèn només del resultat final, sinó de com s'ha construït. I aquí hi ha principis que no poden quedar en segon terme: la planificació pública, municipalisme, protecció del sòl agrari i la biodiversitat, energia ciutadana i justícia social. I això ha de ser tant a la factura com als barris i pobles. I aquest debat no és nou. El país ha viscut massa vegades la mateixa escena: municipis que reben projectes ja fets, amb carpetes immenses, terminis curts i una informació asimètrica. El problema no són les renovables; és la mala governança.

I una segona escena és la de la factura: famílies que han patit preus injustos i que quan senten parlar de transició es pregunten, amb raó, si això els facilitarà la vida o només els canviarà el vocabulari.

I una tercera és la del temps. L'emergència climàtica no espera, és cert, però també sabem que una transició mal feta, en lloc d'accelerar el que fa és encallar, i una transició encallada és el millor regal a l'oligopoli i als negacionismes.

Per això des dels Comuns ho diem clar, necessitem renovables i necessitem accelerar. Però precisament perquè ho necessitem de veritat, no ho podem fer malament. El debat no és renovables sí o no, sinó quin model i per a qui.

Per nosaltres la transició energètica no és només instal·lar megawatts, que és probablement el més important, però és com a mínim quatre coses alhora: reduir demanda i fer-la eficient, electrificar usos i sortida als fòssils, democratitzar la generació amb autoconsum, energia compartida i comunitats energètiques i desplegar la nova generació amb criteris territorials clars, preservant sòl agrari i biodiversitat i amb retorn social. Si no fem aquesta seqüència, acabarem creant rebuig social i bloqueig polític.

En aquest sentit, el Plater és una eina clau. Ha d'ordenar on, com i amb quins criteris despleguem eòlica i fotovoltaica, incorporant factors ambientals, agrícoles, socials i tècnics. També parteix d'una dada rellevant: l'ocupació global prevista seria a l'entorn de l'1,2 per cent del territori menys del que es pensava al principi.

Com a ordre de magnitud, és útil per desmuntar el relat de l'arrasament, però no pot convertir-se en una regla mecànica municipi a municipi. Els municipis tenen capacitats i valors diferents. El principi que sí compartim és evitar concentracions injustes i garantir equitat territorial i, sobretot, retorn social.

I aquí connectem amb el decret de renovables, que ja apunta a una direcció que compartim: reforçar participació, ordenar el sistema i acostar-lo al territori. També reforça estructura pública, amb les oficines comarcals, suport tècnic, taules territorials. Perquè una transició democràtica no es fa només amb una norma, sinó amb capacitat pública i amb confiança.

Una peça decisiva és la participació local real en grans projectes. La participació no pot ser un tràmit decoratiu; ha de ser codecisió i ha de ser retorn. El decret ja ha fet un pas important exigint oferta de participació local mínima i unes fases de prioritat territorial.

Sobre la moció compartim plenament el seu nucli, planificació i democràcia energètica. Coincidim especialment amb la prioritat d'autogeneració, les comunitats i els sòls antropitzats, amb la inclusió real dels ajuntaments i l'avaluació rigorosa d'impactes, amb la disponibilitat de dades municipals, amb un marc fort per a l'energia ciutadana i amb la incorporació de rehabilitació i comunitats energètiques al pla de barris, que en bona mesura ja hi és. Si la transició no entra als blocs i als barris, no arrela.

També compartim l'esperit dels plans comarcals a demanda sempre que serveixin per afinar i no pas per fragmentar i l'objectiu de cobrir necessitats energètiques de llars vulnerables amb energia pública. Ara bé, alertem que això requereix instruments, pressupost i desplegament real i que no podrà ser immediat el 2026.

Defensem un desplegament progressiu i verificable, començant per barris vulnerables, habitatge públic i equipaments.

Tenim una discrepància sobre la moratòria general fins al 2027. Entenem la intenció, però hi veiem el risc de frenar projectes que volem accelerar i de substituir l'ordenació per un bloqueig. Proposem un règim transitori quirúrgic, frenar el model depredador en sòls sensibles i accelerar el model de proximitat i energia ciutadana.

I acabo amb una idea central, Catalunya té una oportunitat: convertir la transició energètica en una política de democràcia i sobirania, però també té un risc, que sigui només una reconversió tecnològica governada pels de sempre.

Els Comuns volem una transició ràpida, sí, però sobretot justa, democràtica i territorialment equilibrada.

Salut, bones festes i bon treball.

El president

Moltes gràcies. I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Aliança Catalana defensa un sistema energètic sobirà, eficient i viable que situï Catalunya al nivell dels països més avançats d'Europa i no com una autonomia subordinada de Madrid, ni amb dogmes ideològics que frenin el nostre desenvolupament. La proposta de la CUP va exactament en sentit contrari. És una oda a la burocràcia de despatx, a la paràlisi, a la renúncia i resulta senzillament inacceptable.

Catalunya es queda enrere en potència instal·lada, mentre dades ens diuen que no assolim els objectius de transició energètica el 2030. I mentre la ciutadania pateix i suporta un sistema elèctric car i saturat, la CUP proposa aturar-ho tot, una moratòria

en termes clars, una renúncia al progrés, a la sobirania energètica i a l'atracció dels projectes d'alt valor energètic. Transmet un missatge letal a les empreses, cooperatives i inversors: Catalunya no és un lloc segur per invertir en renovables. Qui surt beneficiat d'aquesta paràlisi? Els que volen una Catalunya dependent del gas i de l'Estat espanyol? Nosaltres no.

La CUP planteja un Plater en clau d'autogeneració i a petita escala, que limiti explícitament els macroprojectes i es centri en l'autoconsum, les comunitats, les comunitats energètiques i la instal·lació sobre els sòls antropitzats. Podríem compartir part de l'enfocament, sí; sí, si no fos perquè pateix d'un error estratègic greu, pensar que això pot sostenir un país industrial i densament poblat.

Catalunya necessita una combinació intel·ligent de grans i petits projectes. Negar els primers és com voler alimentar una ciutat només amb fotovoltaica sobre els teulats dels edificis. No es pot fer demagògia energètica. El metro de Barcelona ha de seguir funcionant i la petroquímica de Tarragona, entre altres, també.

L'autogeneració és necessària, però clarament insuficient. Si volem sobirania energètica, cal aprofitar tot el potencial solar i eòlic del país, amb una planificació tècnica; no partidista. Aquesta versió ha de tenir en compte la potència ferma, la generació sincrònica i la seguretat de subministrament, així com efectes territorials, el paper de les zones properes a Vandellòs i Ascó, on poden cabre perfectament nous reactors nuclears.

Limitar el desplegament renovable amb quotes municipals és una recepta per a la fragmentació territorial i per a la desigualtat energètica. Hi haurà municipis amb potencial i consens social que voldran tirar endavant els projectes i n'hi haurà d'altres que no. Per què impedir que un municipi proactiu pugui avançar? Els fa al·lèrgia tot el que tingui a veure amb generar riquesa? Substituir una planificació nacional per una suma de

Fitxer 29

[#00.00] locals no és descentralitzar, és bloquejar. La participació del territori és necessària, però convertir cada projecte en una cursa d'obstacles administratius

només paralitza el país. La mateixa lògica de despatx reapareix quan es proposa classificar consums municipi per municipi o multiplicar plans comarcals. Catalunya no necessita més mapes, més informes ni més paperassa; el que fa falta no és diagnòstic, és execució. Pel que fa a l'anomenada energia ciutadana, el dret d'accés a la xarxa no es pot garantir per decret quan aquest està tècnicament saturada. El coll d'ampolla no és jurídic; és físic i d'inversió. Tampoc es poden fixar unilateralment els preus dels excedents que venen determinats pel mercat i pel marc regulador europeu i estatal.

Desvirtuar el paper de l'empresa Energètica de Catalunya i posar-la en competència directa amb un teixit de pimes catalanes ja especialitzades no resol aquest problema. El que cal és reforçar la xarxa, augmentar la capacitat i reduir la interferència administrativa. La proposta d'energia pública per a persones vulnerables és populista. No podem aspirar a salvar tots els vulnerables del món amb energia pública. Combatre la pobresa energètica no és crear un sistema públic paral·lel, sinó garantir habitatges eficients, tarifes justes i un mercat competitiu i obert. Dirigir des del despatx la rehabilitació energètica ignora deliberadament el paper del sector privat. Cal facilitar, no substituir; cal incentivar, no controlar.

En definitiva, el text de la CUP és una declaració de burocràcia, intervencionisme i renúncia. I Aliança Catalana defensem una transició energètica sobirana, amb realisme i visió de país; un model mixt on el sector públic marqui l'estratègia i el privat lideri l'execució; una xarxa forta i moderna, un país competitiu, ni bloquejat ni subvencionat. Catalunya no necessita més moratòries ni més frens; necessita voluntat política per ser autosuficient, i només s'aconsegueix això amb un govern propi, amb un govern independent.

I com que avui és el meu últim discurs d'aquest any, els hi desitjo bon Nadal, catalans.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Bé, hem acceptat les esmenes de Junts, perquè aportaven, i alguna l'hem transaccionat, evidentment, perquè milloraven la proposta inicial. I també les que hem acceptat del PSC amb voluntat de millorar el text i de buscar el consens, no només amb els punts que hem consensuat, sinó amb tot. Però ja veiem que això, com sempre, serà molt complicat.

Bé, amb el que ens ha dit el PSC. Home, el concepte que ens ha explicat de participació no el compartim. És a dir, participació no pot ser explicar les vegades que faci falta les coses. Per nosaltres, el que s'ha de fer és no aixecar-se de la taula fins que s'arribi a un acord amb els municipis i els consells comarcals, això és participació, i no pas explicar lo seu les vegades que faci falta a l'altre. Això no té cap sentit. I solidaritat no vol dir sacrifici, no vol dir sacrifici de municipis rurals, perquè a vegades tenen mal entès què vol dir solidaritat.

Pel que fa a Junts. Escoltin, conjurem-nos. Un any de moratòria. Simplifiquem administrativament el que calgui perquè els projectes no es facin eterns. Però fem aquesta moratòria. I està molt bé que ara presentin propostes. Fins avui, almenys aquí al Parlament, no ho havien fet, i sempre s'han posicionat, fins ara, a favor de tots els macroprojectes de qualsevol poble.

Esquerra Republicana. Miri, tres peus al gat quan governaven, que pactaven moratòries i no les complien. Pactaven que farien Platers i van passar tres anys i no i no es va fer. I la transició energètica la farem nosaltres? Però si portem anys que ens l'estan fent! Empreses, la majoria estan a més de sis-cents quilòmetres del nostre país. Per tant, ens estan fent la transició.

Al PP, Aliança i VOX, estem als antípodes –ho compartim. I vostès, la seva preocupació és el sector privat i la iniciativa empresarial, i no pas els pobles i la seva gent. I a VOX dir-li que convidarem més sovint la bona gent de comarques gironines si és la manera que vostè parli en català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de

l'ordre del dia. I també, en nom de la Mesa del Parlament, donar la benvinguda a tots els alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores que han volgut compartir amb aquest Parlament la substanciació d'aquesta moció subsegüent, d'aquest punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme

302-00184/15

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, diputats... Avui el Grup de Comuns volem enviar un missatge molt clar des del Parlament: sense habitatge no hi ha drets. Catalunya ha de posar fi al sensellarisme. El sensellarisme no és una fatalitat, és una responsabilitat i un fracàs col·lectius que no es pot combatre sense garantir el dret a l'habitatge, que tampoc és un privilegi, sinó un dret bàsic per a una vida digna. Per això demanem al Govern que vinculi de manera efectiva les polítiques d'atenció a les persones sense llar amb polítiques reals d'habitatge, el que vol dir apostar decididament per polítiques d'habitatge social per a persones sense llar i deixar enrere solucions provisionals que cronifiquen l'exclusió; vol dir activar l'oficina antidesnonaments, posar fre a l'escalada dels lloguers i a l'especulació i garantir allotjament temporal en moments crítics.

Segona idea: no tolerarem ni l'odi ni l'estigmatització. Condemnem qualsevol discurs aporofòbic de criminalització de la pobresa o que utilitzi les persones sense llar com a arma política, i reclamem campanyes de sensibilització que promoguin una mirada de respecte, una mirada de solidaritat envers les persones. La pobresa no és un delictes; la indiferència al patiment dels altres ho hauria de ser. Però el veritable delictes és deixar persones al carrer sense alternativa.

En tercer lloc, proposem un nou marc d'acció de sensellarisme 2026, amb pressupost, objectius i calendari, que, naturalment, un cop la futura llei de sensellarisme entri en vigor, caldrà ajustar a aquesta, i això implica també blindar recursos. Recursos clau, el contracte programa 2026-2029 com el referent del sensellarisme i el gestor de casos complexos, i invertir en recursos habitacionals i de serveis, amb especial atenció a infants i adolescents. El sensellarisme és un repte amb potencial transformador de la nostra societat, però sense recursos estables no hi ha polítiques transformadores.

També volem posar el focus en allò que sovint queda ocult. El sensellarisme té rostre de dona, però massa vegades és invisible, i per això reivindicuem també perspectiva de gènere en les polítiques públiques d'abordatge i també, quan sigui necessari, en els equipaments posats a disposició de les persones en situació d'exclusió residencial. Una realitat estructural que tot sovint queda fora de focus, la dels treballadors temporers del sector primari en situació de sensellarisme, una situació que afecta milers de treballadors i treballadores que any rere any no disposen d'alternatives habitacionals ni durant la campanya agrària ni tampoc als períodes entre campanyes. Cal fer possible allotjament digne, garanties de drets laborals i protecció davant les pràctiques abusives, així com garantia d'empadronament per a aquests treballadors i treballadores.

Però la situació és molt greu, i per això aquesta moció proposa també actuacions de caràcter urgent. Ens referim a una eina de transparència orientada a garantir el respecte dels drets fonamentals a les polítiques de convivència i de regulació de l'espai públic o l'impuls de la ja existent Comissió de Barraquisme del Besòs per dotar-la de recursos per poder dotar d'alternatives habitacionals aquestes persones.

O la situació a l'edifici B9 de Badalona, que, malauradament, debatem després del desallotjament d'ahir, sense que des dels serveis socials de l'ajuntament es fes acompanyament social o s'oferís ni la més mínima alternativa a les més de quatre-centes persones desnonades. Una violència institucional que no dubten a exercir cada dia amb la decisió política de mantenir tancat l'alberg municipal o no utilitzant els recursos disponibles encara a data d'avui del contracte programa per a la fitxa de sensellarisme, fins i tot malgrat l'oferiment de suport des del departament.

Si féssim titulars de premsa amb els gravíssims fets del dia d'ahir, sonarien semblants a això: quasi vuit mil habitatges buits i centenars de persones expulsades. El fracàs polític de Badalona: quan governar esdevé expulsar. Badalona i els límits de l'autonomia municipal. Des de l'ajuntament s'ha actuat amb crueltat i irresponsabilitat, promovent discursos d'odi, criminalitzant la pobresa i fent propaganda amb el patiment de la gent. Però, davant del racisme institucional que dona l'esquena a veïns i veïnes, cap administració hauria d'inhibir-se. L'autonomia municipal no s'estén a la vulneració de drets humans i, per tant, cal poder substituir l'Ajuntament de Badalona en l'execució de les competències que ha abandonat, perquè complir la llei no és mirar cap a una altra banda.

I acabo, president. És una vergonya que s'expulsin aquestes persones, però no té sentit que una emergència social quedi en mans d'un alcalde que només sap expulsar. Això no és ordre ni bona gestió: això és racisme institucional. Governar no és expulsar persones ni fer propaganda; governar és garantir drets.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per tal de defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Diputats, diputades... Avui debatem una qüestió que interpel·la directament la dignitat humana i el model de país que volem construir, que és l'abordatge del sensellarisme. No parlem d'una realitat marginal ni d'un fenomen inevitable; parlem d'una vulneració greu de drets fonamentals que afecta milers de persones al nostre país i que ens obliga, com a representants públics, a mirar-nos al mirall i preguntar-nos si estem fent tot el que cal. El sensellarisme no és una fatalitat ni una circumstància individual fruit de males decisions personals; és sobretot el resultat de decisions polítiques preses al llarg dels anys, o de decisions no preses, que han anat afeblint l'estat del benestar i, de manera molt especial, el dret a

l'habitatge. Quan l'habitatge deixa de ser un dret garantit i es converteix en un bé sotmès a l'especulació, el risc d'exclusió esdevé estructural.

Els anys que he exercit responsabilitats municipals he pogut escoltar moltes persones que viuen o han viscut al carrer, històries de vida marcades per ruptures familiars, pèrdues laborals, problemes de salut mental o addiccions, però també per l'absència d'una xarxa pública prou forta que actuï abans que la caiguda sigui definitiva. I una de les reflexions que m'han fet i que més m'ha colpit és que avui ningú està completament salvat d'acabar en una situació de sensellarisme. Qualsevol trajectòria vital pot trencar-se si no hi ha drets garantits. Per això afirmem que el sensellarisme no és una excepció del sistema: és un símptoma clar del seu fracàs. Un fracàs que es produeix quan es protegeixen els interessos d'una minoria en lloc del bé comú i quan es tolera que hi hagi persones expulsades de la comunitat política més bàsica: tenir un lloc on viure, un espai de seguretat, intimitat i dignitat. El que vam veure ahir a Badalona és una expressió extrema d'aquesta deshumanització. Fer política no és assenyalar els més vulnerables ni utilitzar la pobresa com a eina de confrontació. Fer política no és expulsar persones del carrer sense oferir alternatives reals. Fer política és garantir drets, generar oportunitats i construir comunitat, i això des d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar.

Per això volem començar reconeixent la importància d'aquesta moció. En el mandat anterior, Esquerra Republicana, conjuntament amb altres grups parlamentaris, vam impulsar decididament una llei de sensellarisme que es trobava en una fase molt avançada de negociació i que, malauradament, va decaure amb la fi del Govern. Aquell text representava un pas endavant

Fitxer 30

molt rellevant en el reconeixement de drets i en la definició de responsabilitats públiques. Som on som, però no partim de zero i per això agraïm als comuns que tornin a posar aquest debat al centre de l'agenda política. Ho fem des de la voluntat de sumar, de millorar la moció mitjançant esmenes constructives i d'enfortir-la amb un objectiu compartit: avançar de manera decidida cap a l'erradicació real del sensellarisme a Catalunya.

Per a que el sensellarisme no és només no tenir sostre, és la forma més extrema de l'exclusió social, és la vulneració continuada de drets fonamentals i és el fracàs col·lectiu d'un sistema que no ha estat capaç de garantir allò més elemental. Ahir mateix debatíem l'informe de la síndica de Greuges, que assenyala amb claredat que el principal problema social al nostre país és l'habitatge. I de l'habitatge en pegen moltes altres realitats que ens preocupen: la pobresa infantil, les dificultats d'emancipació de la gent jove, la davallada de la natalitat, la precarietat laboral o l'increment del sensellarisme. Tot això està connectat.

Per això, compartim plenament que el dret a l'habitatge ha de ser el pilar central de qualsevol política contra el sensellarisme. Defensem la regulació dels lloguers, la lluita decidida contra l'especulació immobiliària i el desplegament ferm del model *housing first*, amb una reserva real d'habitatge del parc públic i social. Els albergs i els dispositius d'emergència no poden ser l'horitzó vital de ningú. Han de ser respostes transitòries, necessàries en determinats moments, però sempre amb l'objectiu clar de garantir habitatge estable, acompanyament social, atenció sanitària i suport a l'autonomia personal.

Rebutgem frontalment els discursos d'odi i la criminalització de la pobresa. Les persones sense llar no són un problema d'ordre públic. Són ciutadans i ciutadanes amb drets. Contra l'aporofòbia, cal utilitzar tots els instruments disponibles, també els mecanismes sancionadors de la llei d'igualtat de tracte i no discriminació. Però sobretot cal pedagogia i compromís institucional.

Finalment, defensem la necessitat d'un nou marc d'acció a partir del 2026, amb pressupost suficient, objectius clars, indicadors d'avaluació i un calendari definit, amb un cens únic de persones sense llar i una estratègia supramunicipal real que doni suport als ajuntaments i garanteixi equitat territorial. Des d'Esquerra Republicana no creiem en solucions màgiques, però sí en camins clars, i aquest camí passa per posar les persones al centre de totes les polítiques públiques i per no deixar ningú enrere.

Per tot això, i havent arribat a diferents acords de les diferents esmenes, votarem favorablement a tots els punts de la moció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Agrair, en primer lloc, al grup parlamentari de Comuns i a la diputada Núria Lozano, per portar-nos aquesta moció que ens permet debatre sobre un dels reptes més urgents que tenim plantejats com a societat, que és el garantir que tothom tingui un sostre.

Dijous passat vaig participar a la cimera que va convocar la síndica de Greuges per fer front al sensellarisme i vaig pensar, en veure aquella taula, que, encara que el repte d'abordar la situació de les persones sense sostre és enorme, hem avançat, perquè fins fa poc el sensellarisme era un tema gairebé invisible. És cert que la crisi de l'habitatge facilita que sensellarisme entri al debat, però també és cert que des de fa molt de temps tenim un grup important de persones vivint al carrer o en situacions greus d'exclusió residencial, i no en parlàvem.

A la cimera de la síndica de Greuges, però també durant la presentació de l'informe de sensellarisme dels CETIS, del grup d'experts creat pel Govern, es van mencionar moltes qüestions, però crec que n'hi ha dues que són claus. La primera, i que és la que ha de guiar tota la resta, és que qualsevol solució per a les persones sense llar s'ha de fer amb una mirada humana, amb una perspectiva de drets humans. Estem parlant de persones. Aquí s'estan vulnerant drets com són l'accés a la salut, a viure en societat, a la salut mental i a la vida, perquè viure al ras resta a una persona vint o trenta anys de vida. No disposar d'un sostre es tradueix en malalties, en dolors crònics, en solitud. La consellera ens recordava a l'últim Ple que a les persones sense sostre se les atrofia les cordes vocals, perquè no tenen amb qui parlar. Quan parlem de polítiques per a les persones sense llar, no hem d'oblidar mai aquesta mirada: que el sensellarisme és una violació greu de drets humans i la forma més extrema d'exclusió social.

La segona qüestió que està relacionada amb la primera, és que les forces democràtiques tenim l'obligació de combatre els discursos d'odi que estigmatitzen

les persones sense llar. Segurament els escoltarem en algunes de les intervencions que vindran i intentaran vincular-los amb la delinqüència i la inseguretat. Adela Cortina, que va ser la persona que va encunyar el terme aporofòbia, deia que el principal desafiament per fer front al sensellarisme és combatre els discursos que estigmatitzen un col·lectiu que és víctima de processos estructurals dels quals som responsables com a societat. Aquests discursos representen un impediment per entendre la situació d'aquestes persones. Intenten que no tinguem aquesta mirada humana que, com apuntava la diputada Lozano, hauríem de tenir amb les persones de l'institut B9 de Badalona.

El Govern ha estat acompanyant durant molt de temps a l'Ajuntament de Badalona. S'ha reunit cada setmana perquè era conscient de la urgència de cercar solucions, ha aportat recursos i va derivar una seixantena de persones especialment vulnerables a serveis residencials o per a víctimes de violència masclista. Ahir es van detectar vint-i-tres casos nous. Continuarà fent aquest acompanyament, però és urgent que l'Ajuntament de Badalona i la resta d'ajuntaments comparteixin aquesta mirada i assumeixin les seves competències. És inacceptable que l'Ajuntament de Badalona digui ara que no se'n farà càrrec, com si aquestes persones fossin objectes i la seva situació no tingués res a veure amb les seves obligacions.

Dimarts es va complir un nou aniversari del cruel assassinat de Rosario Endrinal i a la jornada que es va organitzar per recordar-la es deia que, en aquell moment, la societat va aconseguir empatitzar amb la situació de Rosario Endrinal. El nostre desafiament és aconseguir que la societat empatitzi amb allò que representa el sensellarisme sense que s'hi hagi de produir un crim.

Donarem suport a aquesta moció. Hem presentat algunes esmenes i hem arribat a transaccions, però estem d'acord en allò que proposa. La major part de les seves propostes ja estan contemplades a l'acció de Govern, com la necessitat de fer un cens anual, d'invertir en prevenció i en recursos amb perspectiva de gènere, també la necessitat de destinar més recursos per aconseguir una resposta real i de treballar conjuntament amb els ajuntaments per buscar solucions, però sempre, sempre, des d'una mirada de drets humans.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. Primer terme, per fer-ho i en nom del grup parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Avui crec que hem de dir que ens sap greu que la consellera no estigui presenciant el debat que tenim amb la situació que està passant al carrer a Badalona. Des de Junts, ens sorprèn que els comuns ens presentin aquesta moció sobre l'abordatge del sensellarisme perquè la diputada Lozano i les portaveus dels altres grups parlamentaris estem treballant una proposició de llei sobre mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo.

És una llei que és més necessària que mai, però que necessita un debat profund per poder crear un consens parlamentari al voltant de quatre eixos que nosaltres creiem que són molt importants. En primer lloc, creiem que cal garantir el suport i seguretat jurídica als ajuntaments, perquè puguin empadronar les persones sense llar. En segon lloc, definir el servei residencial digne, temporal i acompanyar tots aquells municipis que no tenen els recursos per poder-lo oferir. En tercer lloc, cal establir un mecanisme de col·laboració entre els ens locals. I, en quart lloc, garantir la inclusió sociolaboral i acompanyament de les persones que pateixen exclusió habitacional.

Per tant, creiem que és irresponsable agafar els punts més sensibles de la proposició de llei i presentar-les amb aquesta moció, que força un debat superflu i un debat sense cap rigor. I, per això, nosaltres no hem entrat cap esmena en aquesta moció.

(Alguns aplaudiments.)

Però votarem a favor d'alguns dels punts o propostes que sí que demanen una resposta immediata i també aquelles que ja han estat esmenades per Esquerra Republicana i el Partit Socialista. El creixement del sensellarisme ens preocupa perquè, segons les dades del síndic de Greuges, avui a Catalunya viuen més de 6.724 persones en situació de sense llar. Això, diputats, és un creixement del 43,2 per cent en només dos anys. Aquestes són dades simptomàtiques d'un sistema

d'atenció que és incapaç de donar resposta a les necessitats de les persones més vulnerables.

I sabem que les causes del sensellarisme els darrers anys s'han tornat més complexes. Parlem de la manca d'habitatge assequible, dels sous precaris, de violència de gènere. També parlem d'una llei d'estrangeria espanyola fallida i també la manca de suport a les persones amb discapacitat i amb problemes de salut mental, que tot això, en conjunt el que fa és abocar les persones en una situació de sense llar. I, per tant, creiem que és molt important que el Govern de la Generalitat lideri la resposta al sensellarisme amb la coordinació i la col·laboració dels municipis i de la xarxa d'entitats que treballen en aquest àmbit.

Cal, per tant, també a nivell immediat, augmentar els recursos econòmics destinats als serveis per afrontar el sensellarisme en el marc del contracte programa, com ha dit el company diputat d'Esquerra Republicana, però no tenim cap confiança que el Govern estigui a l'alçada d'aquest repte. Ahir es va fer efectiu el desnonament més gran a Catalunya i també, per respecte de l'autonomia municipal, sabem que aquest desnonament era inevitable i la consellera això ho sabia. S'havia reunit amb les entitats defensores de drets humans, que li havien demanat una resposta social. Però a l'hora de la veritat els serveis socials van ser els últims en arribar al desnonament de quatre-centes persones del B9 de Badalona, amb una resposta insuficient.

Els desnonaments, ella també sap que són un simple desplaçament del problema i no generen cap resposta. I en aquest sentit, les dades del CETIS són molt clares quan diuen que el trenta-dos per cent de les persones que viuen en situació de sense llar provenen d'un procés de desnonament previ. I, per tant, el que a nosaltres ens preocupa és la manca de prevenció del Departament de Drets Socials, que és preocupant i ens evidencia que necessitem un debat profund si volem donar resposta al sensellarisme que posi la prevenció al centre.

Jo no m'allargaré, perquè el company diputat Josep Lluís ja defensarà una moció nostra que precisament denuncia aquesta inacció per part del Govern i la manca de respostes adequades als assentaments i desenvoluparà, evidentment, les propostes que nosaltres tenim, però creiem que el debat que hem de tenir és en el marc de la

Ilei..., de la proposició de llei de mesures transitòries i urgents i, per tant, creiem que aquesta moció no contribueix a això, sinó que fa un debat amb poc rigor i que creiem que cal més profunditat.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda a tots, diputats, diputades. Hoy debatimos una moción que sobre el papel se presenta como una defensa de las personas sin hogar, un tema serio, grave y que requiere mucha humanidad, pero es oportunista porque ya hay una ley actualmente en debate sobre el asunto. Lo que ha hecho Comuns, el grupo político de los Comuns, es usar el drama de las personas sin techo como arma política para atacar a un alcalde que ha cumplido con su deber, Albiol, el alcalde de Badalona. Y quiero empezar por aquí porque es importante que la ciudadanía sigue este pleno entienda la magnitud de la hipocresía política en la que asistimos hoy. Nos presenta una moción sobre las personas sin techo, pero la utilizan para demonizar al alcalde de Badalona por actuar frente a cuatrocientos okupas ilegales en el conocido B9. *(Alguns aplaudiments.)* Digo «ilegales», porque entrar en un edificio público no es un acto social ni un movimiento reivindicativo. Es ilegal. Y ustedes han

Fitxer 31

decidido convertir el desalojo del B9 en una bandera política.

Pues bien, yo, que firmé la incoación del acto administrativo de la desocupación del B9 hace dos años, lo quiero dejar absolutamente claro aquí hoy, volvería a hacer lo mismo, porque conozco bien en qué se había convertido esa nave, ese antiguo instituto, porque conozco la pesadilla que vivieron los vecinos, porque presté atención donde ustedes sólo buscan titulares. Y desde aquí, desde el Parlament de

Catalunya, mi apoyo y solidaridad con los vecinos del Remei, de Sant Roc y de Artigas que han vivido una pesadilla.

El B9 no era un oasis de solidaridad, no. No era un refugio de paz ni un centro social ejemplar. Era un foco de delincuencia, era un punto de tráfico de drogas, un centro de incivismo i de conflicto.

Pasó de ser un edificio de todos, una antigua central de brigadas, un espacio para cursos de formación para personas vulnerables a convertirse en un edificio ocupado, deteriorado y tomado por personas que entraron sin permiso, sin derecho y sin respeto al entorno y a la comunidad.

Los okupas secuestraron lo que era de todos, y lo peor de todo, ustedes lo sabían. Sabían que era un infierno para los vecinos, pero aun así decidieron defender a los okupas. Y ahora vienen aquí, a la moqueta del Parlament, a presentarse como los paladines de la justicia social, mientras demonizan a quien ha sido capaz de actuar, de perseverar y de cumplir con su palabra con los ciudadanos honrados de Badalona, y eso tiene un nombre, y se llama hipocresía política.

Porque defender a los vulnerables es una cosa y defender situaciones de ilegalidad y delincuencia es otra muy distinta, y ustedes han apostado por lo segundo. ¿Y saben qué es lo más grave? Que detrás de este caso, detrás del B9 de Badalona hay un problema que ustedes jamás quieren afrontar: la absoluta ausencia de una política seria de inmigración.

La consecuencia directa de las políticas de puertas abiertas sin criterio y sin planificación y sin control que condenan a la precariedad a quienes llegan y generan inseguridad y problemas de convivencia donde se asientan, sin saber quién viene, para qué viene ni cómo se va a integrar. Eso no es solidaridad; eso es irresponsabilidad.

Abrir las fronteras de par en par y lanzar proclamas desde la moqueta es condenar a la precariedad a las personas, y eso no es buenismo; eso es ser mala persona. Y la irresponsabilidad se paga siempre en los mismos barrios, en los barrios populares, en el Remei, en la Mina, en Llefià, de donde yo soy, en la Mariola de Lleida o en el barrio Font de la Pólvera de Girona. En los barrios de la gente humilde y honrada,

en los barrios donde no caben discursos abstractos porque la realidad golpea cada día.

Mientras ustedes reparten carnets de buena gente y señalan a quienes no piensan como ustedes, otros, como el alcalde de Badalona, se dedican a trabajar, a cumplir la ley, a proteger a todos los vecinos y a defender la convivencia. Eso no es de fachoesfera, como ustedes señalan; eso es gobernar. Eso es defender a los vecinos honrados.

Diputado, si de verdad quieren trabajar para resolver el problema de la gente sin techo, hablaríamos hoy de políticas sociales eficaces, pero no. Hoy lo que han traído aquí es una moción escrita desde el prejuicio ideológico, desde la comodidad del activismo de despacho, desde la superioridad moral impostada y desde las palabras vacías.

Y aquí está el Partido Popular para decirles algo que quizá les molesta, pero que es necesario decir. La buena política no consiste en hablar mucho. Consiste en actuar, y, en Badalona, ayer se actuó, se cumplió la ley y se defendió a todos los vecinos. Lo demás, que es lo que hacen ustedes, es puro postureo político.

Miren, si tan solidarios son, mi grupo parlamentario ha preparado esto. Lista de gente de izquierdas que quiera acoger alguno de los cuatro cientos okupas de Badalona. Está a disposición de todos los diputados de la izquierda que tantas lecciones dan. Pero como veo que no va a tener mucho éxito, que ustedes son activistas de boquilla, vamos a ir apuntando el nombre de Pablo Iglesias, de Ione Belarra y de Irene Montero, que, desde sus casoplones en urbanizaciones a kilómetros de la realidad, parece que son muy valientes.

Miren, hoy...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

...deberíamos luchar contra la situación y el drama de la indigencia, de muchas personas, de que muchas personas no tienen techo donde resguardarse por la noche. Pero hay un problema más grave, y es la indigencia moral de la izquierda.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya., té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidenta. Bien, de los creadores de la ley de urgencia habitacional que respaldo a la ocupación ilegal i el proyecto de ley del sinhogarismo donde se valida vivir en la calle como algo aceptable en nuestra sociedad, hoy los comunistas presentan una nova propuesta que viene marcada ya por el fracaso de sus trabajos anteriores, y posiblemente sea respaldada por el mismo equipo creativo de los citados proyectos, es decir, Junts, Esquerra y los socialistas, como estrellas indiscutibles y responsables de dejar en la calle tiradas a las personas.

En resumen, que VOX tenía razón una vez más. La ley de urgencia habitacional es un ladrillo ideológico con más agujeros que un queso Gruyere, y nos ha arrastrado a que hoy haya más personas que nunca viviendo en la calle.

No tiene ningún sentido que ustedes propongan un parche para solucionar el sinhogarismo cuando son ustedes los que la están provocando. Presentan un proyecto donde exigen un nuevo marco de acción de sinhogarismo para este próximo año, manteniendo su fracasada ley, que es la gran responsable de que cada día haya menos alquiler asequible, menos construcción y más gente viviendo en la calle.

¿Ustedes no aprenden? Dicen que hacen una ley para proteger a las mujeres y suelta a miles de violadores. Dicen que hacen una ley de violencia de género y aparecen como setas denuncias falsas, ahora secundadas por sus propios compañeros de partido. Dicen que hacen una ley para hacer frente al déficit de vivienda y consiguen que se multipliquen los sintecho, alcanzando cifras récord. ¿Pero quiénes son los ideólogos de su partido? ¿Quién? ¿Freddy Krueger? ¿Hannibal Lecter?

Sus políticas son parte de una agenda ideológica que no aborda el origen del problema real, que no es otro que la ausencia de construcción de vivienda social; la

excesiva regulació; la falta de control migratori que colapsa nostros sistemes; la inseguridad jurídica y la ocupación ilegal.

Distorsionan el mercado del alquiler e imponden a los ayuntamientos nuevas cargas, facilitando los empadronamientos fraudulentos de inmigrantes ilegales con el único objetivo de que tengan acceso a viviendas sociales, pasando por encima de los españoles.

Les puede parecer mejor o peor, pero la realidad es que todas las regiones que han fracasado en materia de vivienda comparten políticas con ustedes, y esto es un hecho.

Berlín, miles de personas viviendo en la calle, porque existe una competencia feroz por las escasísimas viviendas, gracias a las mismas políticas intervencionistas que ustedes defienden. San Francisco, lo mismo. Buenos Aires, antes de Milei, por supuesto, igual.

Y mire qué casualidad, han conseguido salir de esa crisis cuando han adoptado las políticas que propone VOX: liberalización del suelo y simplificación administrativa para aumentar la oferta; bonificaciones fiscales para promover la compraventa de nacionales frente al alquiler, recuperando un país de propietarios; derogación de todas las medidas intervencionistas en el mercado de alquileres para recuperar la seguridad jurídica, que es la única manera de aumentar la oferta en el mercado de alquiler y que obligaría a bajar los precios.

Y oiga, construcción de vivienda social. Inundar España con bloques de vivienda protegida para las familias españolas mediante fórmulas de colaboración público-privada.

Ejemplos: Tokyo, gran simplificación administrativa que ha favorecido la construcción y ha logrado mantener estables los precios de los últimos años frente al aumento excesivo en el resto del mundo. Nueva Zelanda, liberalización masiva del suelo, lo que ha provocado una caída de precios. Tejas, que lideró la construcción de vivienda social durante los años 2022 y 2023, consecuencia por la que cayeron de nuevo también el precio de los alquileres de forma en picada.

Bien, no nos vengan con leyes que favorecen la ocupación y atentan contra la propiedad privada o con propuestas que convierten las fuentes públicas en duchas para las personas a las que ustedes les han privado de poder tener un hogar, o con los empadronamientos fraudulentos para inmigrantes ilegales como solución a un problema que han provocado ustedes mismos.

Construyan vivienda social, que son parte del gobierno socialista, aquí en Cataluña y en el Gobierno central, y ofrézcanse a los españoles, que son a los que dejan fuera de la adecuación siempre. Cierren las fronteras y no faciliten ni un solo piso social a un inmigrante mientras haya un solo español esperando.

No nos hagan comulgar con ruedas de molino. VOX no es resigna a normalizar el sinhogarismo, y más sabiendo que la solución pasa por echarle a todos ustedes del Gobierno.

Gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, diputades. Ahir, de matinada, aquest país va deixar prop de quatre-centes persones al carrer en ple hivern. Ahir les forces policials van executar el desallotjament de l'antic institut B9 de Badalona, el desallotjament més gran que s'ha fet mai a Catalunya.

Cap de les persones que s'hi trobaven allà van triar viure d'aquesta manera. Ningú vol viure en una nau abandonada. Hi eren perquè l'habitatge s'ha convertit en un negoci, perquè els preus del lloguer expulsen fins i tot a les persones que estan treballant, per racisme immobiliari i perquè la situació administrativa tanca l'accés a un treball digne. Aquesta és la realitat del sensellarisme, una conseqüència directa de decisions polítiques.

Durant el dispositiu, diverses persones van ser detingudes per la llei d'estrangeria. Van quedar en llibertat després dels tràmits administratius, però, malgrat això, el diputat Fernández ara mateix ha tingut la barra de dir que eren delinqüents. Això és

mentida. Una mentida conscient, una mentida per estigmatitzar la pobresa i justificar allò que és injustificable.

Encara pitjor, el desallotjament es va fer sense garanties alternatives prèvies, com marca la llei. Els serveis socials de l'Ajuntament no van arribar. De les prop de quatre-centes persones que hi havia, només cinquanta-nou han estat derivades. La resta, literalment, al carrer. Amb fred, amb pluja, és igual, al carrer.

Això és incomplir la llei. La llei d'emergència habitacional obliga a garantir una alternativa residencial abans de qualsevol desallotjament si hi ha situació de vulnerabilitat, com era el cas.

El dret internacional, a través de Nacions Unides, prohibeix desallotjaments sense alternativa i sense respecte a la dignitat humana, però al B9 no s'ha complert res de tot això.

Som davant de polítiques d'exclusió molt concretes. En aquest cas, impulsades pel senyor Xavier García Albiol. Tancar recursos d'emergència com ha anat fent constantment a Badalona. Deixar que el mercat expulsi a les persones, i després assenyalar la pobresa quan ja és visible, mentre ell porta col·locat vivint de càrrec polític en càrrec polític des del 1991. Trenta-quatre anys col·locat. Però sí, la culpa la tenen els altres, els pobres.

És cert que la situació del B0 afectava el veïnat, és cert. El barri del Remei ha patit conseqüències, però per culpa d'abandonament institucional; no per culpa de les persones que hi vivien allà. Perquè quan les administracions no assumeixen la seva responsabilitat, el que passa és això.

El problema no desapareix; es trasllada d'un carrer a un altre. I això no genera convivència, com vostès van predicant. El que han generat és tensió, frustració i ràbia.

Avui, precisament, és el Dia Internacional de les Persones Migrades. Ahir, precisament, centenars de persones migrades van ser expulsades al carrer en ple hivern, sense alternativa habitacional i amb controls d'estrangeria.

Des de la CUP defensem que els drets de les persones migrades són drets humans, que cal defensar i protegir sense excepcions i sense excuses. Però ahir el que vam

patir va ser en directe, la criminalització de la pobresa, amb l'autoria política d'un alcalde populista, d'un alcalde irresponsable que ha arribat a dir que no es gastarà ni un sol euro a acollir persones que ell mateix ha deixat al carrer.

És cert que és un problema de difícil solució, sobretot si no hi ha polítiques socials reals. Calen respostes municipals, perquè són els que tenen les competències, i calen solucions estructurals des de la Generalitat.

Aprofito que veig en la tribuna en Raúl Moreno, el secretari general de Drets Socials i Inclusió,

Fitxer 32

per demanar què s'ha de trobar un recurs per a totes les persones que des d'ahir estan dormint al ras. Si des de l'Ajuntament són uns irresponsables i no assumeixen les seves competències, la Generalitat ho ha de fer. Solucions estructurals i ningú al carrer. Perquè la pobresa no s'esborra, perquè les persones no desapareixen desallotjant-les, canvien de lloc i l'únic que aconseguixen és que vagin a parar amb més precarietat i amb més patiment. No acceptem discursos d'odi de la dreta. Nosaltres creiem en la Catalunya que acull, i aquesta ridícula de treure aquest paper... Ahir molts veïns i veïnes van obrir les seves portes, van cedir llits, van cedir les seves cases a persones expulsades. Aquesta solidaritat existeix. Ja pot fer conya. Aquesta solidaritat existeix i el que falta són solucions que estiguin a l'alçada. La seva, a Badalona. Per cert, la moció la votarem a favor. Gràcies.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Titllen de racista a l'Ajuntament de Ripoll per fer expulsar un sense llar marroquí». Amb aquest titular, la premsa carregava al juliol del 2023 contra el govern municipal que encapçalava. Tot va començar quan la Policia Local, alertada per uns veïns, va procedir a la identificació d'aquest individu que havia entrat irregularment al país i a qui constaven diversos antecedents per furt i robatori. I sí, van passar el cas al cos

policia que té competències en estrangeria perquè es procedís a la seva expulsió, en comptes de derivar-lo a serveis socials i hostatjar-lo a costa dels contribuents ripollesos en algun dels hostals o hotels del municipi. Perquè vostès creuen de debò que els ripollesos i la seva administració local s'han de fer càrrec de les conseqüències que comporten les polítiques immigratòries irracionals que aproven els seus partits des d'administracions superiors? Jo crec que no. Ahir els Mossos van desallotjar una nau ocupada a Badalona i el govern proimmigracionista de la Generalitat va instar el batlle de la ciutat a pagar el real·lotjament de tots aquests individus conflictius i en situació irregular. Vostès creuen de debò que els badalonins han de pagar el preu de la inconsciència i ineptitud d'aquest govern socialista? Jo crec que no. Jo crec que la factura l'haurien de pagar bitllo-bitllo i de la seva butxaca tots vostès.

La senyora Capella, la gran solidària, ens ha dit en una intervenció anterior que quan siguem tots a casa ben calentons, brindant i desitjant-nos un bon Nadal, pensem en els sense llar o en els okupes desallotjats. Potser en comptes de pensar-hi mentre brinda, senyora Capella, hauria d'obrir-los la porta de casa seva i deixar-los entrar. No troba? O és que només són solidaris quan gestionen els diners dels catalans? No hi ha solidaritat amb fons propis? El que cal fer no és condemnar els ens municipals a assumir obligacions i despeses que clarament aniran a l'alça si continuen governant vostès, sinó expulsar del país tothom que hi ha entrat de manera il·legal i tothom que, hagi entrat legalment o il·legalment, gosi delinquir o no sigui capaç de mantenir-se per si sol, esdevenint una càrrega econòmica i social per al nostre poble. Si ho fan, la Generalitat disposarà de recursos suficients per sanejar la situació dels ciutadans vulnerables que ara malviuen als nostres carrers i podrà dotar-los dels serveis i recursos necessaris sense haver de passar cap factura als ajuntaments. Seny i ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Vull començar per donar les gràcies als diputats Jordi Ribas i Bea Silva per les seves aportacions i predisposició a arribar a acords que han contribuït i no poc a millorar la moció. De ben segur entendran que passi de puntetes per les esmenes perquè s'han fet afirmacions molt greus avui aquí. És conegut que la dreta i l'extrema dreta de la cambra —i no em refereixo a les sigles, sinó a la línia política de les intervencions— volen importar màquines de treballar a les que neguen la seva condició humana. Això no és política de migració, això és esclavatge. (*Alguns aplaudiments.*) I que no tinguin cap dubte que ens trobaran al debat per combatre-la dia a dia. I naturalment, cal tenir en compte que la manca d'alternatives habitacionals vulnera els estàndards mínims de protecció social i no es poden emascarar en l'autonomia municipal, que no empara la vulneració de drets humans ni tampoc l'abandonament de les competències. No es pot governar amb desnonaments, propaganda i discursos d'odi. Això sí que és hipocresia política, perquè vostès s'emboquen a la legalitat (*alguns aplaudiments*) per fer això.

Miri, diputada Domingo, jo entenc que vostè faci una ullada superficial a la moció perquè la moció els posa al davant del mirall de les seves polítiques municipals, racistes i aporofòbiques com les que aplica l'Ajuntament de Martorell en una irresponsabilitat total, negant el dret universal a l'aigua a la seva ciutadania. (*Alguns aplaudiments.*) I per tant, és lògic i normal.

I d'altra banda, primera qüestió: jo no he anomenat cap alcalde i no ha estat accidental. Segona qüestió: l'incompliment de la normativa internacional que protegeix front els desallotjaments forçosos com a eina de caràcter extraordinari estableix que s'ha de donar alternatives habitacionals. I vostès no han fet res de tot això.

Mirin, la veritat és que, en aquests moments, tanta inhumanitat —i acabo, president, però permeti'm un moment—, tanta crueltat o el grau de cosificació de les persones destinatàries de les seves acusacions generen una tristor molt gran. Tan gran que falten les paraules. Així que les manllevaré d'algú altre. I acabo amb una referència a un gran, el mestre Miyazaki, que en una obra com *Porco Rosso* posava en boca del Marco, el seu protagonista, un pilot d'avió a la Itàlia de Mussolini, les següents paraules —els hi diré en castellà perquè ho entenguin—: «*Mejor cerdo que fascista.*»

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa

302-00186/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa. És presentada pel grup parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Abans, però, voldria donar la benvinguda i saludar les persones que ens acompanyen avui durant el debat d'aquesta moció subsegüent sobre els recursos associats a la dependència: els senyors Jordi Sabaté Pons, el senyor Francesc Morell Rui i el senyor Francesc Perrando Piera, malalts d'ELA. Per nosaltres és un honor extraordinari que avui siguin en aquesta cambra. (*Aplaudiments forts i perllongats.*) També ens acompanyen membres de la Fundació Catalana de l'ELA Miquel Valls, la Asociación Española para la Investigación de la ELA, ELAdos, i Swim For ELA de Cambrils. Insisteixo, els donem la benvinguda al Parlament de Catalunya. I ara sí, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies president. Diputades, diputats, molt bona tarda a tothom. Em sumo a la benvinguda i és un honor donar la benvinguda al Jordi, al Sisco i al Francesc, afectats d'ELA. Gràcies per l'esforç immens que heu fet per estar avui aquí. També em sap greu que avui el Xavi Gámez no ens pugui acompanyar per motius de salut, però és el que té. És el que té l'ELA, però em consta que ho està veient pel canal Parlament. També agrair especialment a la diputada Pilar Calvo, l'Esther Sellés i a la Mònica Pablo de la Fundació Miquel Valls i, com ha dit el president, a la gent d'ELAdos i de Swim For ELA, amb el Jordi Cervera i la Joana Bono al capdavant. De fet, avui ens acompanyen al Parlament una bona part de l'*alma mater* de la llei ELA. Moltes gràcies. I ho fan, avui ens acompanyen, per veure com el Parlament de

Catalunya fa la feina sense perdre temps i aconseguen rebre les ajudes de la Llei ELA i de les quals hi tenen dret des de fa catorze mesos. Gràcies al secretari general per acompanyar-nos també, senyor Raúl Moreno.

Deia Jean Luc Nancy: «No som mai prou justos. Però és que pensar això ja és començar a ser just.» La situació ja la coneixen: una malaltia greu, invalidant, progressiva, que et lliga a un respirador i una sonda els pocs anys d'esperança de vida. Una malaltia on esgarrapar temps costa entre dotze mil i vint-i-vuit mil euros cada mes en cures i uns aparells imprescindibles que no cobreix l'administració. Mirin el Jordi, per exemple, i ho entendran millor. La seva lluita ha aconseguit que el Congrés aprovés fa catorze mesos la Llei ELA i creés el grau 3+ de dependència extrema, per fases avançades, amb una prestació econòmica mensual de 9.868,60 euros per cobrir aquestes cures a domicili vint-i-quatre hores finançada entre Estat i comunitats. Però s'ha trigat un any, exactament un any, aprovar el decret per fer-ho realitat.

Tres precisions. Una, aquests 9.868,60 euros els ha calculat directament el Govern d'Espanya perquè en aquesta fase avançada els malalts necessiten fins a cinc cuidadors al dia. És una inversió en sous, una inversió salarial de 118.423 euros/any en catorze pagues, i surt, això, no? Dos, el reial decret deixa clar que el mínim garantit per l'Estat són 4.930 euros. Garantit. Sí que ens preocupa que el text refós de la LAPAD a Catalunya, aquest concepte de garantit no queda tan clar. Però el reial decret i la nota de premsa del Govern espanyol és transparent. Els han de percebre íntegres sí o sí. I en Junts per Catalunya no permetrem que s'enganyi els malalts d'ELA. I tres, ara toca a la Generalitat garantir els altres 4.930 euros i fer el pagament ja dels 9.860 totals a tots aquells a qui els toqui.

El que demanen els malalts d'ELA, la Fundació Catalana d'ELA i la moció de Junts és que amb aquests 4.930 de la Generalitat tampoc s'apliqui cap copagament. El que requereixin en funció dels cuidadors que necessitin, que és el sou dels cuidadors, ho rebin íntegre. Perquè si apliquem el copagament amb aquestes famílies que ja arriben a arruïnades el grau 3+, doncs pot ser que algunes no demanin aquesta Llei ELA perquè no s'ho puguin permetre.

Els hi ficaré dos exemples: el Ramon i la Teresa. El Ramon tenia una bona feina, li ha quedat una pensió de 3.300 euros complementada amb 1.938 de gran invalidesa. La Teresa, la seva dona, treballava, però ho ha hagut de deixar per cuidar-lo. I paguen una hipoteca de 1.100. El Ramon necessita cinc cuidadors, però per accedir a la prestació, que és el sou íntegre dels cuidadors, amb el copagament ha d'abonar el seixanta-cinc per cent de la gran invalidesa més 966 euros de la pensió. Disminuirien els seus ingressos en un cinquanta per cent, els quedarien 1.500 euros per viure i pagar les altres despeses associades a l'ELA.

O l'Anna i el Leo. L'ANA té una pensió de 1.500, complementa amb 881 de la gran invalidesa. El Leo també ha deixat de treballar. Paguen un lloguer de sis-cents euros. Amb el copagament haurien d'abonar els 881 de gran invalidesa. La pensió no, perquè la capacitat és negativa, però han disminuït els ingressos un trenta-set per cent. Amb el copagament, les famílies pateixen una reducció d'entre el trenta-set i el cinquanta per cent. Gràcies, Xavi, pels càlculs, ho saps millor que ningú.

Podem permetre que un malalt d'ELA no demani la prestació perquè, si no, no té els diners, per exemple, per a tota la resta? Diputats i diputades, nosaltres tenim un bon sou. Podria sobreviure la nostra família si de cop el cinquanta per cent dels nostres ingressos ens els traguessin? I, per sort, nosaltres no tenim ELA, eh? I una altra pregunta: si el Ramon o l'Anna, en lloc d'ELA tinguessin càncer, pagarien la quimioteràpia independentment dels seus recursos? Per què han de pagar les cures si és el seu tractament? Catalunya ha de ser justa amb aquesta malaltia?

Ras i curt, el que demanem i votarem és que el poc temps que tenen se'ls apliqui la llei ELA a la que hi tenen dret sense aquest copagament que, en aquestes malalties i en aquestes situacions, és totalment injust. I òbviament, fer-ho sense més demores. I no tenen excuses! La Fundació Miquel Valls s'ha ofert a vehicular aquestes ajudes fins que ho tinguin tot llest. De fet, amb la diputada Calvo vam presenciar aquest oferiment. Acabo, president. Catalunya no pot afegir més demores a unes vides que no tenen temps i no és cap regal de Reis per als malalts d'ELA i per a les seves famílies. Senzillament, és atorgar-los el que és de justícia i el que hi tenen dret des de fa més de catorze mesos. Diputats i diputades, avui sí, fem que avui sigui el millor dia. Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, bona tarda a tothom.

Fitxer 33

Gràcies, president. Gràcies, secretari general de Drets Socials i Inclusió, per acompanyar-nos. Bé, en primer lloc vull, agrair la presentació d'aquesta moció per part del Grup Parlamentari de Junts –no el veia, disculpa–, en especial al diputat senyor Fàbrega, perquè del que parlem avui, la llei ELA, no és només una decisió política, sinó un pas molt important cap a un país amb un model de cures més just, més humà i universal.

Tal com va dir vostè, senyor Fàbrega, a la seva interpel·lació, molts dels que estem aquí hem viscut de manera directa o indirecta el diagnòstic d'algun ésser estimat d'esclerosi lateral amiotròfica o alguna altra malaltia neurològica d'alta complexitat irreversible. I segurament alguns d'aquells que no ho han viscut mai de prop no són del tot conscients de la cruesa d'aquesta malaltia, on es viuen situacions extremadament dures.

La Societat Espanyola de Neurologia pronostica que la malaltia anirà a més els propers anys degut a l'envelliment de la població. Per tant, la llei ELA, Llei 3/2024, aprovada a l'octubre de 2024, per a la millora de la qualitat de vida de les persones afectades i els seus cuidadors, representa un avanç històric en la protecció social i la dignitat dels que pateixen aquestes patologies, i en gran part és gràcies a l'impuls i la lluita de moltes entitats, de persones referents i de familiars –molts ens acompanyen avui a aquest plenari, tot el nostre reconeixement.

Una llei que garanteix les cures contínues vint-i-quatre hores amb cuidadors professionals per a casos de dependència total. Reconeix automàticament la discapacitat i crea un grau 3 plus de dependència, agilitzant les valoracions. També

inclou prestacions per cobrir la tecnologia de l'assistència, fisioteràpia, logopèdia i altres tractaments.

Respecte al finançament, amb el Reial decret Llei 11/2025, de 21 d'octubre, s'han mobilitzat de manera addicional 500 milions d'euros per reforçar el sistema de dependència i les comunitats autònomes. Així mateix, millora la situació de les cuidadores, permetent mantenir les bases de cotització per no perjudicar-les en les seves futures prestacions.

I des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar celebrem l'aprovació d'aquest reial decret, aprovat per unanimitat, que busca posar en marxa l'aplicació de la Llei. Per això, votarem favorablement el punt 2 de la moció, que parla d'iniciar el pagament d'aquestes prestacions durant el mes de gener.

Al punt 1, malauradament, ens abstindrem, no perquè no estiguem d'acord en aplicar les prestacions que preveu la Llei 3/2024 per a les persones amb grau 3 plus de dependència extrema, perquè evidentment hi estem totalment d'acord, sinó perquè al final d'aquest punt proposa que es facin efectives sense copagaments i sense aplicar cap reducció directa o indirecta de cap altre tipus d'ajut. I vostès saben que la Llei estatal preveu mecanismes de participació en el cost. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, creiem que hi ha qüestions de les que no s'hauria de fer política i aquesta n'és una. I la convalidació del Decret Llei 11/2025 per unanimitat, jo crec que així ho demostra.

Que plantegi mesures diferents de les que van votar al Congrés dels Diputats no ens sembla coherent, sobretot pensant en les persones i en les famílies a qui va adreçada aquesta Llei, i perquè saben que modificar, diguem-ne, aquesta qüestió s'hauria de fer mitjançant un reial decret de Llei al Congrés. Perquè ja he dit que aquesta Llei és estatal. Tot i que és veritat que agafem aquesta proposta, la fem nostra i des del Govern i des del Departament de Drets Socials i Inclusió es comprometen a valorar aquesta situació i veure si poden tenir alguna via de solució en aquest sentit, pel que explicava el diputat Fàbrega, no?, de l'aplicació concreta quan es fa efectiva a les persones amb ELA i a les seves famílies.

En tot cas, i per acabar, en lo essencial, estem d'acord: cal de manera imminent desplegar aquesta llei, perquè, entre altres coses, les persones amb ELA del que no disposen és de temps.

Moltíssimes gràcies.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, vull saludar i donar les gràcies als malalts, a les seves famílies i a les associacions que avui ens acompanyen.

Avui aquest Parlament no debat una iniciativa qualsevol, avui parlem de temps, perquè quan parlem d'ELA, el temps no és una categoria administrativa; el temps és vida. Jo vull agrair-li, senyor Fàbrega, que en nom del seu grup parlamentari ens hagi portat aquesta iniciativa debat. Celebrem que aquesta cambra avanci en la bona direcció i celebrem també que ho faci en la línia del Partit Popular, molt similar, he de dir-ho, perquè ja vam defensar fa un parell de mesos, tant en aquest Parlament com en el Congrés dels Diputats, iniciatives en aquest sentit.

I no competim per l'autoria moral de les bones causes; competim –o això hauríem de fer tots– per exigir solucions reals i immediates. I ho dic perquè les associacions de pacients ens han demanat una cosa molt clara: consens i unitat, però també resultats. Avui parlem de persones que pateixen una malaltia devastadora, l'ELA, que és irreversible, amb una esperança de vida d'entre tres i cinc anys. A Espanya es diagnostiquen cada any a prop de nou-cents nous casos. I lamentablement, cal dir, senyories, que des de que es va aprovar la llei ELA han mort a Espanya més de mil persones sense haver rebut les ajudes que aquella llei prometia. I això no és una xifra; és una condemna política.

La iniciativa que avui debatem planteja dues qüestions fonamentals que el Partit Popular comparteix plenament. Una, les prestacions universals sense copagament, i dos, l'inici del pagament al gener del 2026. És el mínim exigible en una societat que

es diu avançada, el mínim per garantir una vida digna quan la malaltia ja t'ho ha pres gairebé tot.

Des del Partit Popular, a més a més, hem presentat una esmena perquè aquestes prestacions es reconeixin amb caràcter retroactiu des de l'entrada en vigor de la llei. Ho vam defensar fa mesos en una proposta de resolució en aquest Parlament i ho hem defensat també al Congrés dels Diputats. I he de dir, senyories, que això no és un caprici, esto es justicia. Perquè no és raonable que els malalts hagin estat esperant mentre l'Estat incomplia i quedin ara definitivament enrere.

També els hem de dir, i ho faig amb tota la claredat, els malalts tenen por per si la retroactivitat es converteix en una nova excusa del Govern per endarrerir encara més el pagament de les prestacions. I aquesta por és legítima, perquè l'experiència els ha ensenyat que quan el Govern promet, sovint no compleix.

Senyor Fàbrega, nosaltres donarem suport a la seva proposta, tant si accepta l'esmena com si no ho fa. No serem nosaltres qui bloquegi aquesta iniciativa. I tot i que estem convençuts que la retroactivitat és de justícia, votarem a favor, perquè avui la prioritat no és tenir raó, sinó que els diners arribin als malalts.

Ens demanaven consens i unitat, per descomptat, i més en un tema com aquest, però també penso que cal dir les coses, i amb claredat: si avui encara discutim com, quan i com s'han de pagar aquestes ajudes és perquè el Govern de Pedro Sánchez ha incomplert la seva obligació.

La llei es va aprovar per unanimitat. Fàcil, senyors diputats, però el finançament no ha arribat. I quan una llei social no es finança, no és una llei, és propaganda. El senyor Sánchez va córrer a fer-se la foto. Va parlar de compromisos, va parlar de dignitat, però després va desaparèixer. I el balanç real, un any després, és que les persones moren.

I aquí a Catalunya tampoc poden donar lliçons, el PSC es va abstenir quan el Partit Popular va exigir que el Govern d'Espanya financés la llei ELA. I abstenir-se en una iniciativa com aquesta no és neutre, és mirar cap a la Moncloa i acceptar que la inacció continuï.

Senyories, quan un govern és capaç de gastar milions en propaganda, en assessors i en estructures polítiques supèrflues, però no és capaç de garantir les ajudes bàsiques a persones que literalment lluiten per respirar, el problema no és pressupostari; és moral. I malgrat tot això, avui estem aquí i donarem suport a la proposta que avui ens han presentat, perquè ja he dit abans que és de justícia.

Quan acabi aquest Ple, senyories, tots nosaltres tornarem a les nostres vides. Però hi haurà persones amb ELA que avui mateix es preguntaran si poden pagar un cuidador, una ajuda tècnica o una assistència mínima per continuar vivint amb dignitat. Els malalts i les seves famílies no ens demanen compassió, lo que demanen és responsabilitat. I avui aquest Parlament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– pot estar a l'alçada sense retards, sense excuses i sense hipocresia, ni que sigui per una vegada, diputats, fem-ho bé.

Gràcies, senyor president.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Drioueche Ben Moussa.

Najat Drioueche Ben Moussa

Gràcies, president. Bona tarda. En primer lloc, també em sumo a la benvinguda de les persones que avui ens acompanyen. I, evidentment, voldria començar també fent un agraïment al diputat que ha proposat aquesta moció, perquè, com han dit la resta de companys que m'han precedit, necessària. I també avançar que, com que no hem presentat esmenes, i li he dit personalment, el suport i el compromís d'Esquerra Republicana amb aquesta moció és ferm i que donarem suport als dos punts.

Avui aquest Parlament parla de persones, parla de vides que canvien de manera sobtada i irreversible, parla de famílies que veuen com el temps esdevé un bé escàs i per això el debat que avui tenim no és un debat qualsevol, la llei d'ELA és una de les poques lleis que s'ha aprovat per unanimitat al Congrés dels Diputats. I aquest

consens no és fruit d'una casualitat, sinó del reconeixement col·lectiu que, davant de determinades realitats, la política té l'obligació de posar-se d'acord. Les persones afectades per l'ELA i per altres malalties degeneratives del curs ràpid no poden esperar que les institucions resolguin diferències. Necessiten respostes concretes i compartides.

Des d'Esquerra Republicana compartim l'esperit d'aquesta moció, com he dit abans, un esperit que posa al centre la dignitat de les persones i la necessitat de la necessitat de que els drets reconeguts per llei arribin de manera efectiva, universal i sense barreres econòmiques.

Quan parlem d'ELA, parlem de malalties que avancen molt ràpid; parlem de persones que en pocs mesos passen de fer una vida autònoma a dependre absolutament dels altres; parlem de famílies que han de reorganitzar tot, la feina, la llar, l'economia, les emocions –sí, diputats i diputades, les emocions– i sovint ho han de fer mentre lluiten contra una burocràcia pensada per a situacions molt diferents. Per això, agilitzar els tràmits administratius no és un detall tècnic; és una qüestió d'humanitat. Cada informe que s'endarrereix, cada resolució que no arriba és temps que es perd i temps que, evidentment, les persones no tenen.

També volem posar en valor la importància de la investigació. L'atenció és imprescindible per poder garantir una vida digna, però la recerca és imprescindible per obrir una porta a l'esperança.

Ampliar i definir millores de cartera de malalties degeneratives de curs ràpid vol dir reconèixer realitats que massa sovint han quedat invisibilitzades. Vol dir apostar pel coneixement, per la innovació, per un sistema públic, de salut pública capaç de donar respostes millors.

Ara bé, i això ho diem amb tota la nostra responsabilitat, els drets no poden quedar-se en paper. Les lleis no transformen vides si no van acompanyades de recursos. I en aquest punt cal fugir de la retòrica buida, com la resignació, i la llei d'ELA necessita un finançament suficient, estable i finalista. Sense això, el risc de convertir-se en una conquesta..., el risc de convertir una conquesta social en una frustració col·lectiva és bastant alt.

Nosaltres ho hem dit moltes vegades, Catalunya fa un esforç molt important en l'àmbit de la dependència, i això crec que aquí ho hem parlat moltes vegades, però també demanem que l'Estat

Fitxer 34

faci la part que li toca. Per tot això, des d'Esquerra Republicana donem suport als dos punts d'aquesta moció. Ens hi sumem, evidentment, a la demanda d'agilitzar els tràmits, i ho fem pensant en les persones afectades, però també en les persones cuidadores –també en les persones cuidadores–, aquelles que sostenen el dia a dia, que sovint deixa la feina, que pateixen un esgotament físic i emocional i que massa vegades queden fora del focus de les polítiques públiques.

Diputats i diputades, des d'Esquerra Republicana, més enllà del compromís polític d'aquesta moció, ens comprometem a posar tota la nostra força a la disposició per fer el que sigui necessari perquè els recursos estiguin disponibles per a les persones que pateixen ELA i les malalties de ràpida progressió i tinguin grau III plus. Perquè, quan el temps és tan limitat, el que no és acceptable és perdre'l.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Desde el primer momento en que vimos esta moción, VOX en ningún momento se planteó hacer otra cosa que apoyarla, porque es de justicia y porque de verdad creemos en ella. (*Aplaudiments.*) Ahora bien, las cosas, como son. Cuatro cosas les quiero decir a las asociaciones y a los enfermos a los que Junts ha engañado.

Primera, no hay presupuestos, y parece que no los habrá. Así que esta propuesta es papel mojado.

Segundo, no es que no haya dinero; dinero hay, pero no para los enfermos. La ELA no es una prioridad para este Gobierno, ni para Illa ni para el de Sánchez, ni para sus socios de Junts ni de Esquerra Republicana, que prefieren gastar el dinero en fomentar otras cosas, como mantener la inmigración ilegal, a las personas enfermas de ELA. Y, fíjense, para MENAs, 4.500 euros mensuales; para la ELA, cero pelotero. (*Aplaudiments.*) Cuatro mil quinientos euros al mes, que se traducen en 155 millones de euros anuales en MENAs y ex-MENAs solo en Cataluña, pero cero euros anuales de los 132 millones que necesitamos para poner en marcha la ley ELA en toda España. Otro ejemplo de coladero de dinero son las macroestructuras que forman estos gobiernos, como la Agencia Integral Social y Sanitaria, que está utilizada como agencia de colocación, y dinero público que nunca llegará a los enfermos, porque se quedará en el camino de los directores, gerentes, secretarios y enchufados en general. O los 375 millones de euros que se dan en acción exterior y que tampoco se ofrecen a los enfermos de ELA.

Tercera, Junts lleva gobernando o cogobernando con Esquerra Republicana y los socialistas durante más de veinte años. ¿Han visto ustedes que haya movido un solo dedo por los enfermos de ELA o por los enfermos afectados de enfermedades raras? Si estuvieron a punto de acabar con la contratación del único centro de Cataluña de pluridiscapacidad infantil y tuvieron que recular por la presión mediática. No, no han hecho nada. (*Aplaudiments.*) Lo único que han hecho es poner palos en las ruedas a los que intentábamos hacer algo.

Y esto nos lleva al cuarto punto. Desde hace cinco años, VOX lleva trabajando y presentando propuestas para conseguir el reconocimiento de gran dependiente para los enfermos de ELA y otras patologías terminales con el único objetivo de que no tengan que padecer esa lista de espera de la muerte instaurada por las políticas socialistas y separatistas, intentando que las ayudas lleguen más rápido de lo que avanza la enfermedad. ¿Y qué han hecho Junts, Esquerra y los socialistas? Tumban todas las propuestas de VOX, votar en contra. Y esto lo saben todas las asociaciones, fundaciones o afectados que han querido reunirse con nosotros. Por descontado, como ya les he dicho, votaremos a favor de esta propuesta, porque para VOX los enfermos no tienen el color político que tienen para socialistas y separatistas. Lo que tienen los enfermos son necesidades. Y en VOX tenemos muy

claro que los catalanes nos han puesto aquí para trabajar por ellos, no para ejercer de charlatanes o [#05.19] o mercachifles y venderles nuestros elixires mágicos. Así que, que no los engañen –que no los engañen. Seguiremos esperando las ayudas con muy poca esperanza, la verdad, porque tanto Junts como Esquerra como los socialistas por lo único que de verdad apuestan es por la muerte. Y si no que se lo digan a todas esas personas a las que no han dejado elegir libremente y han obligado a un suicidio asistido como consecuencia directa de la falta de ayudas, (*aplaudiments*) o a los más de quince mil catalanes dependientes que han dejado morir en el 2024, en esa lista de espera de la muerte, sin una mísera ayuda, los socialistas.

Miren, reconocer el estado de persona dependiente de grado III, nivel 2 de los enfermos de ELA en el momento del diagnóstico, acabando con los trámites burocráticos. Asegurar la asistencia domiciliaria horaria con personal cualificado hasta veinticuatro horas si es necesario, si el paciente lo requiere, siendo el Departamento de Derechos Sociales el responsable de facilitar dicho servicio al enfermo. Aumentar la prestación un treinta por ciento mensual a todas las personas con dependencia, sea cual sea el grado o nivel, para favorecer una vida digna sin suponer una carga económica para familiares o tutores. Estas son las propuestas de VOX, y son a las que Junts, Esquerra y socialistas han votado en contra reiteradamente. (*Aplaudiments.*)

Si estos grupos –y término, señor presidente– que ocupan esos escaños tuviesen vergüenza, se les quería ahora mismo la cara delante de todas las asociaciones y delante de todos los enfermos. Porque si algo hemos aprendido en este Parlamento el Grupo Parlamentario de VOX después de años y años es que para los socialistas y para todos los que mantienen a los socialistas, Esquerra y Junts, los enfermos son mercancía política.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Que la realitat no t'espatlli mai una bona intervenció, no?, diuen. Si m'ho permeten, vull començar aquesta intervenció demanant disculpes a les persones que ens acompanyen per haver hagut de presenciar aquest lamentable espectacle (*aplaudiments*), que, francament, atempta contra la dignitat de persones que prou patiment tenen com per haver de suportar el que estem havent de suportar aquesta tarda, eh? (*Aplaudiments.*) Bé.

Volia donar-li les gràcies també al diputat Fàbrega per la iniciativa, molt necessària i que pensem que és molt oportuna, a més a més. És cert que quan arriba el Dia Mundial per a la Lluita contra la ELA totes ens fem fotos, però mentiríem si diguéssim que som completament conscients del patiment de les persones que estan subjectes a aquesta malaltia, tampoc del grau de transformació de la vida de les persones afectades directament o indirectament per aquesta, que genera noves necessitats assistencials que en moltes ocasions, no?, proporciona la sanitat pública, perquè han de recórrer a serveis de massatgistes, de fisioterapeutes, amb una intensitat tal que no forma part de la cartera de serveis del nostre sistema de salut i, per tant, porten associat un cost econòmic insostenible per a bona part de la població.

Cal, doncs, proporcionar atenció integral de caràcter públic que ajudi a mantenir una bona qualitat de vida per a les persones afectades d'ELA, començant a facilitar l'accés a aquestes cures en una fase més primerenca del que fem actualment, previ diagnòstic, quelcom clau per a la seva qualitat i esperança de vida. I, fins ara, aquest és un rol que han jugat entitats privades com les que avui ens acompanyen i a les que vull donar la benvinguda i que fan una tasca mereixedora de tot el reconeixement, suplint l'Administració tot sovint en la garantia de salut d'aquestes persones.

És cert que de vegades amb el diputat Fàbrega hem polemitzat sobre alguns dels aspectes relacionats amb la participació, per exemple, de la iniciativa privada en la planificació del mapa de serveis socials, o també tenim matisos respecte a la definició del públic diana dels serveis destinats a fer suport a les persones cuidadores, no només pel que fa als supòsits amb cobertura, sinó també al fet de no tenir en consideració la capacitat econòmica de la persona destinatària d'aquells, agrupades sota aquest concepte indeterminat de familiars i de cuidadors. Però això,

en qualsevol cas, avui té un caràcter secundari, perquè, en qualsevol cas, del que es tracta és de que a l'aplicació de la normativa s'ha de garantir una atenció digna a les persones que tenen esclerosi lateral amiotròfica, que s'ha d'esforçar el temps de diagnòstic, el termini màxim per al reconeixement de la seva discapacitat i se'ls ha de proporcionar una garantia d'atenció preferent als serveis multidisciplinaris necessaris per donar resposta a les necessitats associades al seu estat de salut.

I ja discutirem un altre dia sobre si la incapacitat s'ha de reconèixer de manera automàtica o, en canvi, hem de tenir la possibilitat d'obtenir el reconeixement de que les pròpies persones tinguin la possibilitat de valorar per si mateixes les seves capacitats i prioritats. En qualsevol cas, qüestions totes elles respecte a les quals Comuns ens hem pronunciat anteriorment en sentit positiu i, per tant, en coherència amb posicionaments anteriors que hem efectuat, tant quan ho hem debatut en comissions de salut com també a la Comissió de Drets Socials i Inclusió, ens pronunciem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar... No, finalment no. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé; bona tarda. Gràcies, president. Començo, no pot ser d'una altra manera, adreçant una salutació sincera a les persones afectades d'ELA que avui ens acompanyeu al Ple, a les vostres famílies i a les persones cuidadores. Sabem que ser aquí no és fàcil. Volem reconèixer l'esforç i la dignitat amb la que afronteu aquesta situació, que és extremadament dura.

Avui debatem una moció que parla de la vostra realitat, d'una malaltia que avança molt ràpidament, que comporta una pèrdua accelerada d'autonomia i que genera necessitats de cures constants, especialitzades, immediates, necessitats que és evident que si no arriben a temps no es que arribin tard, sinó que deixen de ser útils. I la llei ELA neix precisament d'aquesta constatació: que el sistema ordinari de

dependència no està pensat per donar resposta a processos tan greus i tan ràpids. No és un sistema que sigui prou àgil ni prou intensiu, i massa sovint les persones afectades i les seves famílies les aboca a una segona lluita, no només contra la malaltia, sinó també una lluita contra l'Administració.

En aquest sentit, la moció que debatem avui, la moció que ens porta el diputat Fàbrega, entenem que és una bona proposta, que és oportuna –així l'hi hem fet arribar– perquè demana que s'apliquin prestacions que ja estan reconegudes per llei. Sembla mentida que haguem de passar això per una moció, però és així. Però també perquè posa terminis. Posar dates també és assumir responsabilitats, i quan parlem d'ELA doncs això és imprescindible, no?, que marquem aquests terminis.

Des de la CUP compartim l'enfocament general de la moció i el seu objectiu. També compartim que aquestes prestacions en concret s'apliquin de manera universal i sense copagament. En general, nosaltres som partidaris, i així ho hem expressat, de criteris de progressivitat, però entenem que en el cas de l'ELA és una situació de dependència extrema. Qualsevol barrera deixa persones fora i, per tant, la prioritat ha de ser una sola, que és que el dret hi arribi, i hi arribi a temps. Per això aquesta és la importància, precisament, d'aquesta moció: recorda al Govern que no n'hi ha prou amb aprovar lleis si després no s'apliquen amb rapidesa i s'hi posen recursos, i també perquè posa al centre que les persones amb ELA no poden esperar. Està molt bé que avui aquí

Fitxer 35

ho recordem.

Com comentava abans, des de la CUP donarem suport a aquesta moció amb aquest esperit, pensant en la necessitat que els drets reconeguts no es quedin en paraules, sinó que es tradueixin en suport real, en suport efectiu i digne. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La Lola era la iaia del grup. A fora l'escola i a la plaça ens trobàvem els pares i ella, que havia assumit la custòdia dels seus nets. Era riallera, vital, senzilla, molt bona persona. Es va començar a trobar malament, a caure sense motiu. Al cap de pocs mesos anava en cadira de rodes i abans que fes l'any no podia menjar sòlids. L'últim cop que la vaig veure venia de la costa. Era un dels seus darrers desitjos, ens va dir al seu marit: veure la mar. Ella ja no parlava. Poc després ens van comunicar la seva mort. Va ser tot tan ràpid que semblava impossible de creure.

De totes les malalties que existeixen, l'ELA és, sens dubte, una de les més cruels i terribles. Una malaltia neurològica progressiva i invariablement letal, que afecta les neurones motores i que ocasiona debilitat i atrofia muscular, afectant des de la parla fins a la respiració i provocant la progressiva immobilitat del cos. A Catalunya se'n diagnostica un cas cada quaranta-vuit hores. Parlem de persones atrapades en un cos que deixa de respondre, de recorreguts vitals escapçats abans d'hora, de famílies emocionalment destrossades, immerses en un dol perllongat i d'una esperança de vida que oscil·la entre els dos i els cinc anys. I malgrat la gravetat d'aquesta malaltia, l'acarnissament amb el que consumeixen els afectats i la por i angoixa que genera en el cercle familiar, el Govern ha set incapaç fins ara d'articular un sistema d'ajudes efectiu i suficient. Una autèntica vergonya.

Governos que aproven lleis per endur-se la foto i el titular i que, en acabat, no les doten pressupostàriament per materialitzar les. S'imaginem la frustració i la impotència sense mida que han de sentir els pacients i les seves famílies en aquests moments? No tenen temps per perdre. Per a ells cada minut compta.

Però els polítics, des de la fredor i cinisme més absoluts, han eludit el seu deure excusant-se en una pretesa manca de pressupost. Els pressupostos prorrogats no han set cap problema per regalar a Egipte 228 milions d'euros, com ha fet en Sánchez, o per regalar-ne 38 a projectes de cooperació internacional absurds, com han fet tots vostès. Però per dignificar la vida dels pacients d'ELA, per això es veu que no hi ha hagut marge de maniobra fins gairebé al cap d'un any. És indecent. Esperpèntic.

L'atenció domiciliària d'un malalt d'ELA en una fase inicial costa de 8.000 a 38.000 euros anuals. En una fase avançada, aquesta xifra es dispara fins als 120.000, uns costos inassumibles per a la immensa majoria de catalans, que es veuen abocats a signar préstecs o a picar la porta de familiars i amics per poder minimitzar el patiment dels seus éssers estimats. Descapitalització i deutes econòmics, sumats a l'angoixa i la depressió que aquesta greu afecció genera. L'abandonament institucional i la indefensió que han patit els malalts s'evidencia amb dades: cent setanta persones han mort a l'Estat artificial espanyol d'ençà que es va aprovar aquesta llei sense haver-la vist mai aplicada.

Els afectats d'ELA han de pidolar drets i recursos a l'administració? Els han de cofinançar? Diria que no va així, la cosa. És l'administració qui té el deure de garantir i de dotar amb celeritat aquests drets. I no hi ha excuses de mal pagador que valguin. Per això, votarem favorablement a aquesta moció sense ni pensar-ho. Molta força a tots els que viuen amb aquesta terrible malaltia i que batallen cada dia per l'atenció digna que mereixen. Som al vostre costat.

Per tu, Lola.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bé, la llei ELA la va entrar al Congrés Junts, també el PP i també el PSOE i SUMAR i el Congrés ha validat un suplement de crèdit de 500 milions per la llei ELA. Per tant, diners hi són; certament, transferències de moment encara no, però diners hi són.

I gràcies, diputada Lozano per la seva intervenció. Així, no cal afegir res més respecte al que aquí s'ha sentit. Ja em disculparan les diputades intervinents, als que agraeixo molt en nom de Junts i dels malalts d'ELA, el suport a la moció, però només em centraré en les esmenes. Per tant, parlaré dels dos grups que n'han presentat.

PP, diputada Pajares... Ara l'he vist. La seva esmena tenia tot el sentit, és veritat. És el que és de justícia, que això es pagui de manera retroactiva. Però ja ho hem comentat en el seu moment i ho vam comentar amb la Fundació Miquel Valls. De fet, vam estar a punt de presentar-ho ja d'aquesta manera, però això ens provocava dos problemes. El primer problema és la dificultat tècnica de calcular aquest grau III+ amb retroactivitat, i la segona és que el Govern es pogués agafar una mínima escletxa per no tirar-ho endavant. I, per tant, doncs per això no hem acceptat l'esmena, però realment tenia tota la justícia.

Respecte al PSC, mira, diu el proverbi àrab –àrab sí, no es posin nerviosos alguns– «qui vol fer alguna cosa troba la manera, qui no en vol fer res troba una excusa». Les esmenes, al nostre entendre, eren una excusa: Fer amb copagament i quan puguem. Home, no importa que hàgim perdut catorze mesos? Quan es va presentar el decret que posava en funcionament la llei, ja havien mort 134 catalans d'ELA sense poder-ho gaudir. Ara ja anem a 144. La xifra no s'atura. Cent quaranta-quatre malalts que no han rebut el que tenien dret, no?

La consellera va dir textualment fa quinze dies, en aquest mateix faristol, eh? «Cada dia, cada hora i cada minut compten i en som plenament conscients». I va afegir: «Mai les meves paraules són només paraules». Aquestes esmenes semblen que la contradiguin, però jo confio amb el secretari, que tenim aquí avui a la tribuna, i confio amb la gent del Departament que faran tot el possible perquè això sigui una realitat. Perquè la llei garanteix vint-i-quatre hores de cures especialitzades a domicili i el Reial decret garanteix aquest finançament. Per tant, s'ha de complir la llei, no? Doncs compleixin la llei ELA, grau III+, 9.860 euros per pagar els sous que es necessiten. De moment, qui no està complint la llei ELA és el Govern, eh?

I acabo, president. En aquest darrer ple, deixi'm acabar desitjant, diputats i diputades, un Bon Nadal i un millor 2026, tant de bo amb tots els diputats aquí. Però pensin també que per als malalts d'ELA aquest Nadal, que potser és el darrer, pot ser una mica millor si sabem que el gener del 2026 rebran l'ajuda per a les cures domiciliàries que necessiten i que fa més de catorze mesos que hi tenen dret. I això depèn dels nostres vots avui i especialment, que la Conselleria compleixi la moció i compleixi la llei.

Abans d'entrar li he dit al Jordi Sabaté: «Moltíssimes gràcies per ser aquí» i el Jordi Sabaté m'ha contestat: «La votació s'ho mereix». Doncs això depèn de tots vostès, senyors diputats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia. De fet, els nostres convidats, malalts d'ELA, romandran en el Ple fins que fem aquesta votació, que estic convençut que ens dignificarà col·lectivament.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència

302-00185/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades i convidats que sou avui present també en la sessió plenària, tots molt benvinguts. Abans d'aquests punts, a aquest plenari hem tractat una moció dels comuns que tractava sobre el sensellarisme i ara també estem tractant la proposició de llei de sensellarisme per fer-hi front i per erradicar-lo. I com ha dit la diputada Ennatu Domingo fa una estona, és una llei que és necessària i que requereix d'un debat que és profund.

A Barcelona ho sabem. Dos mil ciutadans dormen al ras, un 43,2 per cent més que fa dos anys, amb el recompte que ha fet Arrels Fundació. De fet, demà al Ple de l'Ajuntament, a instàncies del grup de Junts per Barcelona i dels Comuns, també farem un..., tractarem aquest fenomen després del fracàs de la gestió que s'ha fet fins ara.

Dic això perquè totes aquestes iniciatives parlamentàries i també municipals constaten que estem davant d'una de les problemàtiques greus i visibles derivades de l'emergència habitacional i social que afecta a Catalunya. Els assentaments irregulars afecten a milers de persones que viuen en unes condicions que són inacceptables, sense garanties d'un habitatge digne ni de seguretat ni de salut, i va a més, any rere any. En aquestes zones, moltes vegades la vida quotidiana està marcada per la vulnerabilitat, pel risc d'incendis, per les condicions d'insalubritat i per la manca d'unes infraestructures bàsiques.

I no només això, aquestes realitats tenen impactes també en la convivència veïnal, en la seguretat ciutadana i també en la cohesió social de molts barris. Vull deixar molt clar que el fenomen dels arrendaments..., ai, dels arrendaments, disculpin. Vull deixar molt clar que el fenomen dels assentaments irregulars té una solució i la solució és social. Només tindran una solució social, perquè parlem de persones que viuen en una situació de vulnerabilitat extrema, que requereixen una atenció integral i digna. La solució només serà social, hi insisteixo.

Però tampoc ens podem enganyar, perquè en el mentrestant, la manca d'aquest abordatge social integral també genera unes derivades de seguretat i de convivència. I aquestes derivades tampoc les podem ni minimitzar ni minimitzar. Per tant, hi insisteixo, afecta la seguretat de les persones que viuen en aquests assentaments. També afecta els veïns i veïnes, que també en pateixen les conseqüències d'aquesta situació en la seva vida quotidiana. És a dir, afecta la convivència i només cal parlar amb els veïns que viuen al voltant d'aquests assentaments.

Dit això, com hem plantejat aquesta moció? Primer de tot, hem demanat que la Generalitat lideri una resposta i impulsi una estratègia integral i nacional sobre els assentaments irregulars, amb coordinació i col·laboració amb els ajuntaments i la xarxa d'entitats. He parlat amb molts de vostès i amb el diputat Mario García, en particular del partit dels Socialistes, i té tota la raó i, per tant, així ho hem introduït també, i per descomptat, des del respecte més estricte a l'autonomia municipal i a les competències respectives.

Aquesta estratègia ha de combinar, clar, la prevenció, l'atenció social i, quan sigui necessari, el desallotjament amb alternatives habitacionals, temporals, reals i dignes. Que no passi el que va passar ahir a Badalona, perquè Badalona no és el model. Per a això, en segon lloc, també és imprescindible i demanem que calen més recursos econòmics i una governança compartida. En tercer lloc, també demanem coordinar. Demanem coordinació policial garantint una presència activa, més activa dels Mossos d'Esquadra en els assentaments irregulars, especialment en aquells que estan vinculats al tràfic de drogues i a la delinqüència organitzada. Cal establir protocols.

Quart, cal implementar també un pla de xoc als barris més afectats i que estan patint des de fa temps aquest fenomen. Cinquè, i molt important, demanem activar de manera immediata tots els mecanismes de protecció a la infància. No pot ser que el 2025, a les portes del 2026, hi hagi infants dormint en aquests assentaments en aquestes condicions. Sisè, reforçar els equips i els recursos dels serveis socials, sanitaris i educatius, també per tal de garantir un acompanyament integral de les persones. I setè, és imprescindible establir una taula de coordinació permanent entre la Generalitat i els ajuntaments afectats.

I, per últim, demanem també i reclamem

Fitxer 36

la delegació de les competències en matèria d'immigració cap a la Generalitat de Catalunya, perquè, de moment, no funciona com l'estan gestionant des de l'Estat espanyol, i, per tant, demanem que es faci aquesta delegació.

Acabo, president. En resum, necessitem una resposta global que integri tots els àmbits, que impliqui una coordinació global entre totes les administracions. És una situació que és greu i no admet més dilacions i el nostre deure és actuar amb responsabilitat i també amb urgència.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Señores y señoras diputados, señora *consellera*. Asistimos en Catalunya a un récord histórico de personas sin hogar en las calles y a un aumento sin precedentes del fenómeno del chabolismo, con un centenar de asentamientos ilegales solo en Barcelona, como el de Sagrera o el de Badalona, donde miles de personas malviven en barracas u ocupando locales, la mayoría de la África subsahariana y del Magreb.

Y lo hemos podido comprobar en el desalojo del antiguo Instituto B9 de Badalona. Más de cuatro cientos subsaharianos que ahora acabaran en otros barrios y ciudades y que, desde luego, no son los ingenieros, médicos y profesores que tenían de venir a pagarnos las pensiones.

Y hay que decirlo claro. Los asentamientos ilegales no han aparecido en Catalunya por arte de magia, señor Rius. Los asentamientos de inmigrantes ilegales los han traído ustedes, con sus políticas, con sus consignas y con sus pancartas, como el «*Volem Acollir*» o el «*Obrim Fronteres*». Porque mire, aquí está el presidente Puigdemont, el capo, *proposant a Brusel·les que Catalunya aculli a 4.500 refugiats*. Y aquí tenemos al presidente Torra, que ofrece los puertos catalanes para acoger a la inmigración ilegal de las mafias del tráfico de personas, del Open Arms.

Yo, con estos dos expresidentes de la Generalitat de Junts, entiendo ahora por qué quieren ustedes las competencias en inmigración. Desde luego para cerrar los CIEs y para seguir alentando la invasión migratoria en Catalunya.

Y miren, ustedes y el bipartidismo que regulariza a millones de ilegales son los culpables de que tengamos esta situación de tercermundización en Catalunya. Los llaman y luego los abandonan a su suerte en campamentos de chabolas.

Y claro, resulta una gran hipocresía que Junts, que ha gobernado treinta y dos de los últimos cuarenta y cinco años en Catalunya, venga ahora y presente una moción para paliar un problema que ustedes mismos han creado.

Sus políticas de brazos abiertos a la inmigración masiva tienen consecuencias, consecuencias en forma de aumento de la delincuencia; tráfico de drogas a plena luz del día, robos violentos; amenazas de muerte a vecinos que osan reprobar a esos delincuentes sus fechorías; agresiones sexuales a chicas del barrio y ocupaciones de viviendas, incluso hasta un homicidio.

Y consecuencias también en forma de saturación de nuestros servicios públicos y de las ayudas sociales que nunca llegan a los españoles porque las esquilma la inmigración masiva.

Y frente a esta situación, Junts, los del «*Volem Acollir*», los que han creado el problema, nos presenta una moción que ni una sola vez, señor Rius, menciona las palabras de «expulsión» o «deportación».

Yo les pregunto, ¿qué Catalunya quieren ustedes? ¿Qué modelo de sociedad nos ofrecen? Porque el de la izquierda ya lo conocemos. Una sociedad multicultural, es decir, multiconflictiva, de fronteras abiertas, con ciudades inseguras, con extrarradios degradados y con barrios convertidos en zonas *no go*. Y ese, señores de Junts, es también su modelo, porque en esto no se distinguen de la bancada de la izquierda.

Y desde VOX lo tenemos claro. La solución al problema solo puede llegar de la mano de tres medidas. En primer lugar, deportaciones masivas de todos los inmigrantes sin papeles que han entrado violando nuestras fronteras. En España se entra respetando la ley.

En segundo lugar, y, desde luego, déjame que le diga que se llenan ustedes la boca de humanidad, pero luego los dejan tirados en la calle, señor Rius. La verdadera humanidad, lo responsable de verdad, y no de postureo, es devolverlos a sus países de origen, porque aquí, y hay que decirlo claro, no hay vivienda ni hay trabajo para todos.

En segundo lugar, prioridad nacional. Cataluña no puede ser la ONG del mundo. No podemos acoger a todas las personas sin recursos del planeta. Cataluña no es un lugar en el que quepa toda Asia, toda África o toda Hispanoamérica.

Y tres, firmeza en la acción policial, porque nos parece muy grave, y aprovecho que tengo aquí a la consejera para decírselo, declaraciones filtradas por Mossos d'Esquadra que dicen que, desde luego, desde el *departament*, en muchos casos se les posen travas para actuar contra estos asentamientos.

Y en cuanto a las enmiendas, hemos propuesto dos cosas. En primer lugar, hablan ustedes de refuerzo de la cooperación policial, pero excluyen a la Policía Nacional, que es la única que tiene competencias en materia de extranjería y para la expulsión y tramitación de las órdenes de expulsión. Desde luego nos parece absolutamente sectario y perjudicial para los catalanes.

Y segunda cuestión, proponen ustedes ofrecer alternativas habitacionales a aquellos que viven en estos asentamientos. Y desde VOX les hemos pedido algo que es de sentido común, que estas alternativas habitacionales se ofrezcan a los catalanes en situación de exclusión residencial, y también aquí nos han dicho que no.

Desde VOX afirmamos sin complejos que, por justicia social, la vivienda, las ayudas sociales y las ayudas a la dependencia, *primer els de de casa*.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades. Avanço ja que votarem a favor d'aquesta moció. Ni ens agrada ni ens volem acostumar al fet de que hi hagin persones malvivint als carrers de Catalunya, ni tampoc dels possibles problemes que es puguin derivar d'això.

Hem presentat esmenes, hem pogut transaccionar dues amb el diputat proponent, i tres idees ràpides entorn d'aquesta moció. Primera, subjecte polític de la qüestió. Parlar només d'assentaments no és el camí correcte. Hem de parlar de les persones que hi viuen i de com resoldre les seves problemàtiques. No fer-ho ens situa fora de la realitat d'aquells que no tenen una llar per viure.

Això és contemplar i opinar sobre la realitat des de la comoditat de la finestra. Que no ens confongui la mirada perversa de l'extrema dreta i de la dreta extrema. I tampoc es tracta d'erradicar sense més els assentaments i esbandir el problema cap a un altre lloc, senyors del Partit Popular.

La manera de fer de l'alcalde Albiol ahir a Badalona va ser irresponsable i totalment insolidària. Insolidària tant amb les persones vulnerables com amb la resta de municipis de Catalunya.

Miri, 2003, el PSC Badalona denuncia l'ocupació de l'equipament municipal a l'antic B9. Aleshores eren poc més de vint persones, i l'alcalde no va fer res per elles. El 2024 eren ja entre cent cinquanta i dues-centes persones, i l'alcalde tampoc va fer res per elles, i ha deixat créixer el nombre de persones fins a més de 450, i ha convertit la qüestió ja en un problema de seguretat i convivència només per poder aparèixer després mediàticament com a salvador del problema. Problema que la seva pròpia inacció ha generat. Esto sí que es indigència moral del PP. Esto sí.

Segona idea. La complexitat del fenomen, L'existència d'assentaments s'emmarca en una problemàtica molt més àmplia i que ja ve de lluny, i que té com a principal motiu la manca d'un habitatge. I és un fenomen extremadament complex tant a nivell territorial com social, com inclús respecte als diferents motius i les problemàtiques que pateixen les persones que hi viuen.

Per tant, la gestió cal abordar-la des d'una perspectiva multidimensional, amb consens i cooperació de totes les administracions, i la col·laboració de tots els grups polítics democràtics, i posant la mirada molt més enllà de l'àmbit de la seguretat.

Cal fugir de la estigmatització i dels discursos de la por. Molts assentaments a Catalunya no són en si mateixos conflictius ni plantegen problemes de convivència amb els veïns, sinó que allò que expressen és el problema social que hi ha darrere.

Tercera idea. Sobre la qüestió de la seguretat. Una mica de seny. Els Mossos persegueixen als delinqüents, a tots els delinqüents, tinguin casa o no. Però ni tots els que tenim una casa som delinqüents ni tots aquells que no la tenen ho són.

Sí que sí que som ben conscients dels problemes de convivència que poden plantejar de cara als veïns. De fet, tota sobresaturació de l'espai públic sense un abordatge correcte acaba generant problemes de convivència.

I val a dir al respecte que els cossos policials treballen la bona convivència des de la prevenció, amb una mirada comunitària, tenint sempre present el diàleg amb els afectats, tant amb els veïns com els sensesostre, per tal de garantir la convivència i reduir la sensació d'inseguretat. En definitiva, d'allò que es tracta, doncs, és de millorar la gestió de la problemàtica, i no pas de canviar la mirada política.

Respecte al tema competencial, entenem que en un món que s'ha fet global, allò que cal és continuar, no?, treballant per compartir responsabilitats i sumar esforços. I en aquesta línia estem treballant.

Ara bé, dues mil persones dormint al carrer a Barcelona, de més d'1 milió i mig d'habitants, ni sis mil a una Catalunya de més de 8 milions és el problema de seguretat.

I parlem amb rigor quan parlem de la seguretat dels catalans i les catalanes, que és un tema molt seriós. Ni els membres del crim organitzat dormen al carrer, ni els propietaris del cultiu de marihuana dormen al carrer, ni els que..., i acabo, president, ni els que mouen el diner negre ni fan frauds per internet [#11:44 convindran] a mi que dormen al carrer. No ens equivoquem amb això.

Per acabar, Catalunya és una societat oberta, segura i solidària amb els més febles. I ho som després dels quaranta anys foscos del franquisme, i que ens va deixar una herència plena de barraquisme als nostres municipis. Ser solidari sempre ens fa bé. Tornem a ser-ho ara.

Gràcies. I aprofito, molt bones festes i molt bon Nadal per a tothom.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Intervenim en aquesta moció subsegüent, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb una voluntat clara, honesta i responsable. Quan un problema fa temps que existeix, el primer exercici de responsabilitat política no és dramatitzar-lo, ni sobreactuar-lo ni presentar-lo com una realitat sobtada o inesperada. El primer que cal fer és reconèixer-lo, descriure'l amb rigor, posar-li nom i assumir-ne les causes reals.

Aquest és un principi elemental a qualsevol política pública que vulgui ser útil, i també és una qüestió de respecte cap a la ciutadania, cap als municipis i cap als professionals que fa anys que conviuen amb aquesta realitat.

Només des del reconeixement honest dels fets es poden construir solucions sòlides. Només així es poden formular polítiques que vagin més enllà del titular fàcil o de resposta immediata. Només així es pot aspirar a transformar una realitat que és complexa i persistent.

Cal fer, d'entrada, una puntualització necessària. D'acord amb la llei del sensellarisme que aquest Parlament està tramitant, els assentaments formen part explícita de les situacions en què es troben persones en situació de sensellarisme.

Això no és un detall menor. Això vol dir que el propi marc normatiu reconeix aquesta realitat, vol dir que no estem davant d'una anomalia ni d'un buit legal ni d'un fenomen imprevist o excepcional.

Estem parlant d'una situació reconeguda, descrita i definida pel mateix sistema institucional. Els assentaments no són un fenomen nou ni imprevisible. Fa anys que existeixen, fa anys que els municipis hi conviuen, fa anys que els equips de serveis socials, els professionals de l'atenció comunitària i les entitats socials hi treballen, sovint amb recursos limitats, però una dedicació constant i compromesa.

I fa anys que se'n coneixen les causes. No són misterioses, no són desconegudes, no són inevitables. Parlem de la manca estructural d'habitatge públic; parlem d'un mercat privat cada vegada més inaccessible; parlem de precarització laboral i vital; parlem de polítiques migratòries decidides fora

Fitxer 37

del nostre país i parlem d'una desigualtat social que s'ha anat cronificant amb el pas dels anys. Malgrat tot això, encara hi ha qui actua com si els assentaments fossin un problema recent, com si acabessin d'aparèixer i com si fossin l'origen dels conflictes socials.

Des d'Esquerra Republicana ho diem amb tota claredat, els assentaments no són la causa; són la conseqüència. Són el símptoma visible d'un fracàs col·lectiu de les polítiques públiques, especialment de les polítiques d'habitatge, de les polítiques socials i de les polítiques d'inclusió. I quan es confon deliberadament el símptoma amb la causa, no només fallen les polítiques, sinó que es construeix un relat injust, simplificador i profundament irresponsable.

Aquesta moció reconeix que estem davant d'un problema social, però quan es llegeix amb atenció es constata que el focus es desplaça, es posa l'èmfasi en el control, en la vigilància, en la gestió de les conseqüències visibles i s'evita abordar amb decisió les causes estructurals del problema. Dir que la solució és social és relativament fàcil, el difícil és actuar amb coherència fins al final. El difícil és assumir que sense habitatge públic no hi ha solució possible. El difícil és posar recursos allà on cal posar-los.

Sense alternatives habitacionals reals, dignes i estables, els desallotjaments no resolen el problema, només el desplacen, només l'ajornen, només el fan més invisible durant un temps. Ho sabem perquè s'ha intentat. Ho sabem perquè s'ha repetit. I ho sabem perquè els resultats sempre han estat els mateixos: més precarietat, més exclusió i més vulnerabilitat.

També cal ser molt curosos amb el llenguatge que utilitzem. La seguretat és un dret. La convivència és un dret. La dignitat també ho és. I aquests drets no són incompatibles. Al contrari, només es reforcen mútuament quan es garanteixen conjuntament. Els ajuntaments no demanen més diagnòstics ni més informes; demanen recursos, demanen capacitat real d'actuació i demanen corresponsabilitat institucional entre totes les administracions.

Hi ha una qüestió que hauria de generar consens absolut en aquesta cambra: la infància. Cap menor hauria de créixer en un entorn que vulnera drets bàsics. Si això passa, no és una anècdota; és un indicador clar que el sistema està fallant.

Finalment, reclamem competències en immigració i les reclamem precisament per això, per garantir drets, per millorar l'acollida, per reforçar la inclusió i per construir convivència des de la responsabilitat institucional. I vaig acabant, president. La convivència no es construeix criminalitzant la pobresa ni assenyalant els més vulnerables, sinó garantint drets, oportunitats i condicions de vida dignes.

Respecte a la moció, hi haurà cinc punts que els votarem favorablement i tres que no.

Moltíssimes gràcies i bon Nadal a tothom.

El president

Gràcies per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Señor Rius, esta moción no es más que una muestra del complejo que tienen ustedes para hablar de seguridad. Saben que por la derecha les viene la señora Orriols cual correcaminos a toda velocidad, que les come terreno. Y, dicen, bueno, vamos a intentar hablar un poco de seguridad, pero que no se note. Hablamos un poquito de inmigración, pero no mucho. Y por eso hablamos de asentamientos, y eso es su moción.

Y si quieren hablar de asentamientos, pues hablemos de asentamientos, porque es verdad que al final un asentamiento se afianza cuando la Administración no actúa. Y eso es la teoría de los cristales rotos. Cuando se deja degradar una zona, al final se degrada y acaba siendo a veces el escondite de algunas actividades delictivas, como pasó en la nave B9 de Badalona. Que, por cierto, señor del PSC, en el 2019 gobernaban ustedes en Badalona. Sí señor, está muy mal informado. Y ya que veo que sigue al señor García Albiol en redes sociales, le recomiendo que vea el vídeo de hoy y verá todo el material robado que había en la nave B9.

¿Cuál es el municipio más afectado por asentamientos? La ciudad de Barcelona –la ciudad de Barcelona. ¿Y qué pasa? Pues no lo sé. Eso a la *conselleria* de Drets Socials y al ayuntamiento tiene que explicárselo, quién actúa, quién ejerce sus competencias. Todo el mundo quiere competencias, pero nadie las ejerce.

Y ese pimpón que hay en el ayuntamiento y la Generalitat, los ciudadanos de Barcelona no se lo merecen, porque estamos hablando, sí que es verdad que muchas veces, de personas en casos de vulnerabilidad, es verdad, y, luego, los vecinos que padecen los efectos colaterales negativos que llevan los ayuntamientos. Porque sí, tienen efectos negativos: problemas de salubridad, problemas de convivencia y problemas de seguridad. Y hay que dar respuesta. Y esto, evidentemente, no beneficia a ningún municipio. Y más porque en algunos ayuntamientos se esconde el tráfico o el menú de drogas y también grupos de delincuentes organizados que se aprovechan de las personas que están en vulnerabilidad.

Y para esas personas que están en situación de vulnerabilidad, efectivamente, todos los servicios sociales, toda la ayuda social y acompañamiento social posible. Para aquellos que están delinquiendo, todo el peso de la ley que les caiga encima. Y si encima hay una persona en situación irregular y que es delincuente, también la Administración le tiene que ayudar, le tiene que ayudar a irse a su casa.

Y hablamos de competencias, porque ustedes realmente –una gran parte de esta moción, que es la parte que le votaremos en contra– hablan de tener las competencias de inmigración. Bueno, el Congreso de los Diputados ya les dijo que no, que eso no era posible. Y además, porque las políticas de inmigración necesitan unidad de acción; unidad de acción, porque inmigración es hablar de la gestión y la seguridad de las fronteras, es hablar de la lucha contra el crimen organizado y es hablar de la lucha contra la inmigración ilegal.

En ese sentido, cuando hablamos de competencias inmigración, dos consideraciones. Una, al PSC, ustedes desde luego hace dos años jamás estarían votando esto, jamás estarían votando ceder competencias de inmigración a la Generalitat o a los independentistas. Jamás. Pero para mantener a Pedro Napoleón Sánchez en la poltrona, todo les sirve, incluso vender a un país.

Y a Junts, ustedes, claro, quieren competencias de inmigración, pero cuando han podido hacer alguna cosa, ¿qué hicieron? Potenciar la inmigración del norte de África en lugar de la inmigración hispanoamericana, por un tema exclusivamente lingüístico. Y potenciaron la inmigración del norte de África, básicamente del Magreb. Y era, pues mire, de aquellos lodos estos barros. Y resulta que el cincuenta y siete por ciento de los multireincidentes viene del Magreb. Resulta que el ochenta por ciento de los delitos en la ciudad de Barcelona –datos oficiales– los cometen personas extranjeras, la gran mayoría personas que proceden del Magreb. Que las mayores detenciones de personas no nacionales, el veintiocho por ciento y el ocho por ciento, por tanto, un treinta y dos por ciento, son personas que vienen del Magreb. Lo repito, de aquellos lodos estos barros.

Alguna responsabilidad tendrá su política de inmigración de lo que está pasando en Cataluña. Desde luego, si ustedes gestionasen las competencias de inmigración en Cataluña, sería un peligro para la convivencia y la seguridad de los catalanes.

Muchas gracias y ¡feliz Navidad!

El vicepresident segon

Gràcies a vostè. En nom del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Mirin, la proposta de reformar l'ordenança de convivència de Martorell vol introduir sancions de fins a 750 euros per prohibir l'ús d'ampolles, garrafes o altres estris per emmagatzemar aigua de les fonts públiques. L'alcalde de Vic fa uns dies va plantejar que els municipis tensionats demogràficament haurien de tenir autonomia per decidir qui s'empadrona i qui no i evitar un efecte crida. I fa dues setmanes Junts va presentar una interpel·lació que ha donat peu a la moció que debatem avui sobre assentaments irregulars, dirigida a la consellera d'Interior, abordant la problemàtica dels assentaments i l'infrahabitatge prioritzant l'enfocament de seguretat. Per sort, avui la moció principalment fomenta l'abordatge social en cinc punts als quals donarem suport.

No obstant això, no donarem suport als punts que recullen aquests enfocaments securitari a la interpel·lació. I és que un a vegades no sap amb quin Junts està parlant o quin Junts està escoltant.

La veritat és que costa entendre molts plantejaments que estan agafant força en general a tota la societat. Sé que estem vivint un moment polític especialment complex a nivell social i a nivell polític, però encara hi som a temps, és imprescindible no seguir un camí que posa el focus del malestar social cap als sectors més vulnerabilitzats de la nostra societat. No és innocu posar en el centre una moció sobre assentaments la qüestió de la seguretat. No és innocu voler prohibir que persones en exclusió social puguin emplenar garrafes en les fonts. I tampoc és innocu que alcaldes i alcaldesses facin una crida continuada per a no voler complir la normativa per empadronar persones, especialment quan són migrades.

Estem en un moment complex on comencem a normalitzar com a societat plantejaments i pràctiques que no hem de normalitzar. Un exemple és com es va gestionar ahir el desallotjament de l'antic institut B9, de Badalona. Un alcalde que deshumanitza centenars de persones en situació d'exclusió social, que es permet etiquetar a tot un grup de gent com a delinqüents de manera uniforme, que presumeix de no dedicar ni un euro a garantir mesures socials d'emergència per a persones recentment desallotjades i en situació d'exclusió residencial, que sembla orgullós de tancar un alberg per a persones en situació de sensellarisme. Un desallotjament en el que van participar més de trenta agents de la Policia Nacional de la Brigada d'Estrangeria i tan sols un petit grup de treballadores de serveis socials. Un desallotjament on desenes de persones se'n van anar abans d'hora per tenir por d'acabar al CIE i en el que els serveis socials només es van entrevistar amb les persones després de ser identificades per la Policia Nacional. Resultat: setze persones ateses per serveis socials i quinze detingudes per no tenir la situació regularitzada. I desenes i desenes de persones dormint en un descampat davant del solar que va deixar l'antic institut, en ple hivern, a pocs dies de Nadal.

Davant una situació d'emergència social com aquesta, no pot liderar el Departament de Drets Socials un dispositiu d'emergència alternatiu amb el suport d'altres municipis, per plantar cara de veritat a la deixadesa de funcions que ha volgut fer

l'alcalde de Badalona? No podem altres municipis sortir al rescat d'aquesta emergència social?

Si volem fer front de veritat a la deshumanització, hem de fer molt més. És complex, sí. Corren temps deshumanitzadors, sí. Però tenim l'obligació de continuar fent tot el possible per frenar-ho. Cal una estratègia integral per fer front a l'exclusió residencial en assentaments, barraquisme, sensellarisme. Tant de bo que la llei contra el sensellarisme que s'està tramitant ajudi a canviar-ho de veritat, amb pressupost i amb voluntat política real.

I una reflexió: anem amb compte amb l'efecte crida. Efecte crida de persones en situació de sensellarisme. Efecte crida de persones vulnerables. Efecte crida de persones que es volen empadronar a un municipi i a un altre no. I llavors, comencem a competir en una lògica que no és la nostra, que no ha de ser la d'aquest Parlament i de cap formació política. Per això aquesta intervenció és una crida a la reflexió col·lectiva de tots, de totes, de totes les formacions polítiques, perquè espero que el 2026 ens porti a tothom més humanitat, més humanisme i, sobretot, més respecte als drets humans.

Bon Nadal!

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres, començarem aquesta moció amb una idea molt clara, nosaltres no rebutgem parlar d'assentaments, però sí que rebutgem que el marc sigui una agenda de seguretat que criminalitza la pobresa i l'exclusió social. Perquè quan es parla d'assentaments irregulars sense parlar d'habitatge, sense parlar de pobresa, sense parlar de drets, el problema no s'afronta, el que fem és desplaçar-lo,

Fitxer 38

com acabem de veure a Badalona amb el desallotjament del B9, i en portem parlant ja aquesta tarda. Els assentaments no apareixen del no-res: són una conseqüència directa d'un mercat de l'habitatge que expulsa, de sous que no permeten pagar un lloguer, de traves a l'empadronament i d'anys de manca de polítiques públiques valentes. I això és important dir-ho, perquè aquesta moció parteix d'un enfocament equivocat, perquè no és casual que la interpel·lació que va donar lloc a aquesta moció s'adreçés a la consellera d'Interior i no a la de Drets Socials, com vostè mateix va reconèixer, consellera. Això ja ens indica des d'on es vol abordar el problema: no des dels drets, no des de l'habitatge, sinó des del control i des de l'ordre públic.

Parlar d'assentaments com si fossin sinònim d'inseguretat o de delinqüència és injust i és perillós. No és un problema d'immigració o de delinqüència; és un problema de pobresa, un problema de pobresa que cada vegada es fa més gran. I no estem parlant en abstracte, parlem del que està passant a municipis. Amb governs de Junts, hem vist moltes per omplir garrafes d'aigua a fonts públiques, castigant literalment la set. Hem vist traves i discursos excloents sobre l'empadronament, com si ser veí fos un privilegi o un dret –acabeu de recordar el cas de Vic. Ordenances de civisme que converteixen la supervivència en una infracció administrativa. Ahir mateix llegíem a les xarxes socials de Junts a Badalona que amb desallotjar quatre-centes persones sense alternatives no es resol res, que s'ha de combatre, deia. Què vol dir «combatre»? Vol dir deportar? Deportar és la solució? Així estem en aquest moment?

I encara més greu, perquè aquesta manera de funcionar no queda limitada a un sol espai ideològic. També hi ha governs que es reivindiquen més progressistes, que parlen de drets, que parlen de justícia social, però que després tanquen fonts, endureixen sancions i ordenances, permeten que el padró sigui una cursa d'obstacles i que passin mesos i mesos abans de que algú aconsegueixi o renunciï a empadronar-se. Aquesta doble moral és especialment perillosa perquè normalitza l'antidret sota una capa de bonisme institucional. Aquest enfocament nosaltres el trobem en diversos punts de la moció, per exemple, aquells que posen l'accent en el reforç policial o la vinculació entre assentaments i delinqüència. Aquests punts

nosaltres no els avalarem, perquè tractar la pobresa com un problema policial no només no resol res, sinó que empitjora la vulnerabilitat i l'estigmatitza. Per això, en tots aquests punts hi votarem en contra. També hi ha punts que parlen de plans de convivència, de coordinació institucional, d'estratègies genèriques, però que en realitat no garanteixen drets, alternatives habitacionals, no posen límits clars a les actuacions genèriques; en aquests casos –n'hi ha un parell– no hi votarem en contra perquè el redactat també es podria permetre polítiques socials positives, però tampoc no hi votarem a favor, perquè aquesta ambigüitat ha estat massa sovint una excusa per legitimar expulsions, i en aquests casos ens hi abstindrem.

En canvi, donarem suport als punts que reforcen serveis socials, recursos públics, coordinació, i tot això des d'una mirada social, perquè aquí sí que hi ha elements que poden millorar la vida de les persones afectades. En conjunt, nosaltres votarem en aquesta moció a favor d'aquells punts que reforcen drets, que reforcen serveis socials i la responsabilitat pública; votarem en contra de tot allò que reforça el control, el relat de la por i la criminalització, i ens abstindrem allà on el redactat és prou ambigu i pot acabar servint tant per protegir com per expulsar.

Acabem amb una idea central. El problema dels assentaments no és la gent que hi viu: el problema és un sistema que expulsa i unes institucions que no assumeixen les seves responsabilitats. I si tot això ho abordem des d'una mirada policial, ni cap dispositiu ni cap desallotjament ni cap discurs fals sobre la convivència ens traurà aquest problema de sobre.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No, aviam si encara veurem una flotilla cap a Badalona. Avui, en comptes de copiar-nos a nosaltres, Junts s'ha decantat per copiar els Comuns. Ja han demanat drets d'autor al senyor Cid? En el seu text, amb boca petita, reconeixen que els assentaments il·legals generen narcotràfic i delinqüència i que qui la practica són

immigrants il·legals. Però, en comptes d'atacar amb duresa el fenomen, ens conviden a considerar-los un col·lectiu vulnerable extrem que requereix atenció integral i digna, i n'acaben proposant fins i tot el real·lotjament. Entre les mesures pal·liatives només hem trobat a faltar la inscripció gratuïta al curs de drets humans que patenta el senyor Colomines. Hagués set la cirereta del pastís.

Els assentaments irregulars no apareixen espontàniament com un bolet; són fruit de les mítiques campanyes del «Volem acollir», de la ingenuïtat i ineptitud manifesta d'uns governants que no van preveure ni planificar les conseqüències dels seus actes. Fa uns anys, quan Aliança no existia, vostès defensaven que sense immigració no hi ha progrés i apostaven per fer polítiques immigratòries des de la perspectiva intercultural, de gènere i de la transversalitat. Fa uns mesos demanaven competències en immigració per acollir millor. Fa uns dies, i després de certes enquestes, manifestaven voler les competències per frenar la immigració i integrar-la. Ja els veig demà passat demanant expulsions massives. Em temo que, quan vostès hi van, Aliança Catalana en torna.

El barraquisme té un impacte directe sobre l'entorn urbà, afecta negativament la convivència i genera conflictes veïnals, i no poden emparar-se en cap pretesa vulnerabilitat per justificar la desregulació absoluta que patim en aquest afer. Cap país europeu tolera el barraquisme. Nosaltres, que aspirem a restituir l'estat català, no podem pas ser menys que la resta. Cal que oferim habitatge digne als sense llar? Sí. Hem de garantir que els catalans que s'han vist abocats a aquesta situació d'extrema pobresa puguin sortir de l'atzucac. No ha de passar el mateix, però, amb aquelles persones que, atretes pel seu efecte crida, han vingut a la nostra terra sense permís i sense feina i que han format màfies, xarxes de delinqüència organitzada o guetos que qüestionen el nostre marc de drets i llibertats. I dir-ho clar i català no és ser antidemòcrata ni repressor: és ser assenyat. De voler protegir, ordenar i garantir els drets efectius dels catalans se'n diu coherència se'n diu sentit comú. No és discriminació el que vindiquem: és compromís envers el poble de Catalunya. Un poble que fa segles que lluita contra l'opressió dels estats espanyol i francès i que ara es veu obligat també a combatre les negligències polítiques en matèria d'immigració. Democràcies consolidades com Dinamarca o Finlàndia han

acabat prioritzant els nacionals en polítiques socials per mantenir la cohesió i evitar tensions i conflictes. No havíem de ser la Dinamarca del sud, nosaltres?

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellera, moltes gràcies per ser aquí. Diputats i diputades... Primer, respecte a les esmenes. Em centraré una miqueta, perquè he sentit moltes coses. Agrair les esmenes que ha presentat –no el veig ara, en Mario..., allà– el diputat del PSC, el senyor Mario García, que n'hem pogut transaccionar dues. Ens hem entès amb les altres. N'hi havia algunes que a mi em feia angúnia, com si volguéssim xutar al 2027 un fenomen que està passant en aquest moment.

Dos. Ostres, jo..., a vegades, venir amb discursos preconcebuts de casa quan se'm va poder escoltar bé quina va ser la meua interpel·lació que vaig fer a la consellera i la moció que he llegit així, sap greu, una miqueta. I sobretot amb un fenomen on hem deixat molt clar que l'abordatge i la solució és social, però que la manca d'aquest abordatge social també té unes derivades de seguretat. Es pot entendre això o no? Perquè, escolti, jo i vostès –n'estic convençut– passem pels carrers i els barris i les viles, i saben que hi ha veïns que pateixen també les conseqüències de la manca d'abordatge social. I per això valia la pena –i suposo que es pot fer– demanar-li a la consellera de dir: sabent que l'abordatge és social, tingui en compte això. Per tant, em sap una miqueta de greu que a vegades, ostres, no es vingui aquí amb el discurs preconcebut, perquè hi ha vegades que es poden generar consensos, i importants, i que no cal anar traient anècdotes.

Dit això, va, que és l'última intervenció... Crec que... Oi que no hi ha res més després, president? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs escolteu, moltíssimes gràcies a tots els grups parlamentaris que votaran a favor dels punts, en tot o en part, d'aquesta moció.

Respecte a les esmenes de VOX, no són esmenes i, per tant, no hi faré cap referència.

I, en qualsevol cas, molt bon Nadal per a tots i per a totes i que tingueu una molt bona entrada d'any.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20, 21, 22 i 23 de l'ordre del dia. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Demano si cap grup parlamentari vol que es plantegi una nova votació separada o que es llegeixi alguna part de les mocions que ara sotmetrem a votació. Demana la paraula el diputat Salvador Vergés. Té la paraula.

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Per demanar la lectura del punt 1 de la moció de l'ELA, si us plau.

El president

Molt bé. També ha demanat la paraula el diputat Garriga.

Joan Garriga Doménech

Sí, president. Respecte a la moció 21, sobre el sensellarisme, votació separada de la capçalera del punt 1.

El president

Votació separada, perdoni, de... *(Veus de fons.)* De la capçalera del punt 1. Perfecte. I Esquerra Republicana, la diputada Capella.

Ester Capella i Farré

Sí; jo, sobre el transport públic, el punt número 1, també lectura.

El president

I el diputat Cornellà?

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. A la moció sobre la participació i el nou model energètic, a llegir el punt 1.

El president

Llegir el punt 1.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies.

El president

Molt bé.

(Pausa llarga.)

És que ens ho hem repartit entre els membres de la Mesa, les secretaries.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport públic (continuació)

302-00183/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre

Fitxer 037_3PLE39

el transport públic i demano a la diputada secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, que procedeixi a la lectura del punt 1, tal com ha demanat el Grup Parlamentari d'Esquerra.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya constata, una vegada més, la situació de col·lapse en què es troba el servei ferroviari de rodalies, regionals i mitja distància a Catalunya com a conseqüència de dècades de desinversió estructural i crònica per part de l'Estat espanyol a la xarxa ferroviària catalana i d'una estructura empresarial, a

través d'Adif i Renfe, absolutament centralitzada, ineficient i molt allunyada de la vocació de servei públic.»

El president

Molt bé, doncs procedim a votar aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 12 vots en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic (continuació)

302-00187/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la participació i el nou model energètic. Tal com ha sol·licitat el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular-Defensem la Terra, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a la lectura d'aquest punt 1.

La secretària quarta

«Establir una moratòria immediata. Suspensió de la tramitació de macroprojectes energètics majors de cinc megawatts o projectes menors de cinc megawatts d'una mateixa empresa fraccionats en un mateix municipi fins que s'acabi d'elaborar.

Debate, acordar i aprovar el Plater, pla territorial sectorial d'energies renovables el gener del 2027».

El president

Passem, doncs, a votar aquest punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 4 vots a favor i 59 abstencions.

Votarem ara els punts 2.a, 2.c, 2.d, 2.f, 2.g i 7.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 2.b, 2.e, 7.b, 7.e, 7.f, 7.g, 7.h, 7.i, 7.j i 7.k.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 63 vots a favor, 25 vots en contra i 44 abstencions.

Votem a continuació al punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 4 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem els punts 5.a i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 67 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 43 vots a favor i 22 abstencions.

Votem el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 43 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 43 vots a favor i 20 abstencions.

Votem a continuació el punt 7.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 27 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 32 vots a favor i 31 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme

302-00184/15

Procedim ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'abordatge del sensellarisme. Comencem votant la capçalera del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions.

Votem de manera conjunta el punt 0, el punt 1.c i la capçalera del punt 3.

Comença la votació.

Aquests punts i la capçalera del punt 3 han estat aprovats per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions.

Silenci, si us plau.

Votem el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap vot en contra i 59 abstencions.

Votem el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor i 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 14 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 2 vots en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Votem el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 33 abstencions.

Votem, a continuació, el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, cap vot en contra i 16 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 3.e i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

De manera conjunta, votem els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 14 abstencions.

Votem a continuació la capçalera del punt 5.

Comença la votació.

La capçalera del punt 5 ha estat aprovada per 30 vots a favor, 25 vots en contra i 77 abstencions.

Votem el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 14 vots en contra i 88 abstencions.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 58 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 14 vots en contra i 46 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa (continuació)

302-00186/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa. Demano al diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, l'honorable senyor Juli Fernàndez Olivares, que procedeixi a llegir el punt 1 d'aquesta moció.

El secretari segon

«Aplicar les prestacions que preveu la Llei 3/2024 de 30 d'octubre, per millorar la qualitat de vida

Fitxer 037_3PLE40

de persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible. Llei ELA per les persones valorades amb grau III+ de dependència extrema de manera universal, sense copagament i sense aplicar cap reducció directa o indirecta de cap altre tipus d'ajut.

El president

Moltes gràcies, senyor Juli Fernàndez Olivares.

Passem a votar el punt 1 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

(Aplaudiments.)

Passem ara a votar el punt segon d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt segon d'aquesta moció, de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos associats a la dependència severa ha estat aprovat per unanimitat.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els
assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la
convivència (continuació)**

302-00185/15

Passem a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els assentaments irregulars amb relació a la seguretat i la convivència.

Votarem els vuit punts de manera individualitzada.

I comencem amb el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 51 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 1 vot en contra, 11 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 101 vots a favor, 31 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 26 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.
Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 2 vots en contra i 25 abstencions.
Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 3 abstencions.
I finalment votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Abans d'aixecar la sessió, deixin-me adreçar-los unes paraules per desitjar-los molt bon Nadal. De fet, al Nadal s'hi concentra els millors valors de la humanitat en ella mateixa. S'hi concentra la tendresa, l'amor, l'esperança, la compassió.

Deixin-me citar un líder que no només era un líder religiós de l'Església catòlica, sinó un líder moral, que era el papa Francesc. Ell parlava de la dignitat infinita i transcendent de la persona humana. És exactament això el sentit preeminent de la commemoració del Nadal, es tinguin creences religioses o no se'n tinguin.

Els comparteixo amb vostès la reflexió que fèiem també en els servidors públics d'aquest Parlament, als quals els agraïm sempre la seva feina i la seva vocació. Potser des d'una experiència molt personal, però els deia quelcom tan poc sofisticat però tan transcendent com el següent: «Els que tinguin fills, mengin-se a petons els seus fills, i els que encara tinguin pares, abracin-los i estima'ls amb passió, perquè cada moment compta i cada moment és transcendent.»

Molt bon Nadal, i els desitgem un any 2026 que sigui un any lluminós.

S'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT